

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 59

4 lipca 2016

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2016/C 243/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

Sąd

2016/C 243/02	Przydział sędziów do izb	2
---------------	--------------------------------	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2016/C 243/03	Sprawa C-128/14: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Staatssecretaris van Financiën/Het Oudeland Beheer BV (Odesłanie prejudycjalne — Opodatkowanie — Podatek VAT — Transakcje podlegające opodatkowaniu — Przeznaczenie na cele działalności przedsiębiorstwa towarów uzyskanych „w wyniku działalności przedsiębiorstwa” — Zrównanie z odpłatną dostawą — Podstawa opodatkowania)	5
---------------	--	---

2016/C 243/04	Sprawy połączone C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 i od C391/14 do C-393/14: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 kwietnia 2016 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Landesverwaltungsgericht Niederösterreich, Raad van State, Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Austria, Niderlandy, Włochy) – Borealis Polyolefine GmbH/Bundesminister für Land-, Forst-, Umwelt und Wasserwirtschaft (C-191/14), OMV Refining & Marketing GmbH/Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft (C-192/14), DOW Benelux BV i in./Staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu (C-295/14), Esso Italiana Srl, Eni SpA, Linde Gas Italia Srl/Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protokółu di Kyoto, Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dell’Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri (C-389/14), ApiRaffineria di Ancona SpA/Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protokółu di Kyoto, Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo economico (C-391/14) Lucchini in Amministrazione Straordinaria SpA/Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protokółu di Kyoto, Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo economico (C-392/14), Dalmine SpA/Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protokółu di Kyoto, Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo economico (C-393/14) (Odesłanie prejudycjalne — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/87/WE — Artykuł 10a ust. 5 — Metoda przydziału uprawnień — Bezpłatny przydział uprawnień — Sposób obliczania jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego — Decyzja 2011/278/UE — Artykuł 15 ust. 3 — Decyzja 2013/448/UE — Artykuł 4 — Załącznik II — Ważność)	6
2016/C 243/05	Sprawa C-346/14: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 4 maja 2016 r. – Komisja Europejska/ Republika Austrii [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Artykuł 288 TFUE — Dyrektywa 2000/60/WE — Polityka wodna Unii — Artykuł 4 ust. 1 — Zapobieganie pogorszeniu się stanu części wód powierzchniowych — Artykuł 4 ust. 7 — Odstępstwo od zakazu pogarszania stanu — Nadrzędny interes ogólny — Pozwolenie na budowę elektrowni wodnej na rzece Schwarze Sulm (Austria) — Pogorszenie stanu wód]	8
2016/C 243/06	Sprawa C-358/14: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 maja 2016 r. – Rzeczpospolita Polska/ Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Zbliżanie ustawodawstw — Dyrektywa 2014/40/UE — Artykuł 2 pkt 25, art. 6 ust. 2 lit. b), art. 7 ust. 1–5, ust. 7 zdanie pierwsze, ust. 12–14 oraz art. 13 ust. 1 lit. c) — Ważność — Produkcja, prezentowanie i sprzedaż wyrobów tytoniowych — Zakaz wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych o charakterystycznym aromacie — Wyroby tytoniowe zawierające mentol — Podstawa prawna — Artykuł 114 TFUE — Zasada proporcjonalności — Zasada pomocniczości)	8
2016/C 243/07	Sprawa C-477/14: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 maja 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice Queen’s Bench (England & Wales) Division (Administrative Court) - Zjednoczone Królestwo) – Pillbox 38 (UK) Ltd/Secretary of State for Health (Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Dyrektywa 2014/40/UE — Artykuł 20 — Papierosy elektroniczne i pojemniki zapasowe — Ważność — Zasada równego traktowania — Zasady proporcjonalności i pewności prawa — Zasada pomocniczości — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 16 i 17)	9
2016/C 243/08	Sprawa C-520/14: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 maja 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden - Niderlandy) – Gemeente Borsele/ Staatssecretaris van Financiën, Staatssecretaris van Financiën/Gemeente Borsele (Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 2 ust. 1 lit. c) i art. 9 ust. 1 — Podatnicy — Działalność gospodarcza — Pojęcie — Dowóz uczniów do szkół)	10

2016/C 243/09	Sprawa C-528/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden - Niderlandy) – X/ Staatssecretaris van Financiën [Odesłanie prejudycjalne — Wspólna taryfa celna — Rozporządzenie (WE) nr 1186/2009 — Artykuł 3 — Zwolnienie z należności celnych przywózowych — Mienie osobiste — Przeniesienie miejsca zamieszkania z państwa trzeciego do państwa członkowskiego — Pojęcie „zwykłego miejsca zamieszkania” — Brak możliwości jednoczesnego posiadania zwykłego miejsca zamieszkania w państwie członkowskim i w państwie trzecim — Kryteria określenia zwykłego miejsca zamieszkania]	10
2016/C 243/10	Sprawy połączone C-532/14 i C-533/14: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 maja 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden - Niderlandy) – Toorank Productions BV/Staatssecretaris van Financiën (Odesłanie prejudycjalne — Wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Pozycja taryfowa 2206 — Pozycja taryfowa 2208 — Napoje alkoholowe uzyskane w wyniku fermentacji i następczego oczyszczania — Dołączenie dodatków do napojów alkoholowych uzyskanych w wyniku fermentacji i następczego oczyszczania — Napoje, które utraciły właściwości napojów objętych pozycją taryfową 2206)	11
2016/C 243/11	Sprawa C-547/14: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 maja 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice Queen's Bench (England & Wales) Division (Administrative Court) – Zjednoczone Królestwo) – The Queen, na wniosek: Philip Morris Brands SARL, Philip Morris Ltd, British American Tobacco UK Limited/Secretary of State for Health (Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Dyrektywa 2014/40/UE — Artykuły 7, 18 i art. 24 ust. 2 i 3 — Artykuł 8 ust. 3, art. 9 ust. 3, art. 10 ust. 1 lit. a), c) i g), art. 13 i 14 — Produkcja, prezentowanie i sprzedaż wyrobów tytoniowych — Okres ważności — Podstawa prawna: — Artykuł 114 TFUE — Zasada proporcjonalności — Zasada pomocniczości — Prawa podstawowe Unii — Swoboda wyrażania opinii — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 11)	12
2016/C 243/12	Sprawa C-233/15: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 28 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa - Łotwa) – SIA „Oniors Bio”/Valsts ieņēmumu dienests [Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 — Wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Podpozycje 1517 90 91 i 1518 00 31 — Mieszanina olejów roślinnych ciekłych, nieprzetworzonych, nietłucznych, złożona z oleju rzepakowego (88 %) i oleju słonecznikowego (12 %)]	13
2016/C 243/13	Sprawa C-358/15 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2016 r. – Bank of Industry and Mine/Rada Unii Europejskiej [Odwołanie — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu — Wykaz osób i podmiotów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 945/2012 — Podstawa prawna — Kryterium dotyczące udzielania wsparcia materialnego, logistycznego lub finansowego rządowi Iranu — Przekazywanie przez spółkę państwową części dochodu państwu irańskiemu]	14
2016/C 243/14	Sprawa C-384/14: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 28 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 44 de Barcelona - Hiszpania) – Alta Realitat SL/Erlock Film ApS, Ulrich Thomsen [Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Doręczanie dokumentów sądowych i pozasądowych — Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 — Artykuł 8 — Brak tłumaczenia dokumentu — Odmowa przyjęcia dokumentu — Znajomość języków przez adresata dokumentu — Kontrola orzeczenia w państwie członkowskim pochodzenia orzeczenia]	14
2016/C 243/15	Sprawa C-607/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 10 września 2015 r. w sprawie T-453/14, Magyar Bencés Kongregáció Pannonhalmi Főapátság/Parlament Europejski wniesione w dniu 18 listopada 2015 r. przez Magyar Bencés Kongregáció Pannonhalmi Főapátság	15

2016/C 243/16	Sprawa C-146/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 14 marca 2016 r. – Verband Sozialer Wettbewerb e.V./DHL Paket GmbH	15
2016/C 243/17	Sprawa C-186/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Oradea (Rumunia) w dniu 1 kwietnia 2016 r. – Ruxandra-Paula Andriciuc i in./Banca Românească SA	16
2016/C 243/18	Sprawa C-215/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 18 kwietnia 2016 r. – Elecdey Carcelén S. A./Comisión Superior de Hacienda de la Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha	17
2016/C 243/19	Sprawa C-216/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 18 kwietnia 2016 r. – Energías Eólicas de Cuenca S.A./Comisión Superior de Hacienda de la Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha	18
2016/C 243/20	Sprawa C-220/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 20 kwietnia 2016 r. – Iberenova Promociones S.A.U./Comisión Superior de Hacienda de la Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha	19
2016/C 243/21	Sprawa C-221/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 18 kwietnia 2016 r. – Iberdrola Renovables Castilla La Mancha S.A./Comisión Superior de Hacienda de la Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha	20
2016/C 243/22	Sprawa C-222/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Warna (Bułgaria) w dniu 20 kwietnia 2016 r. – „MIP-TS” OOD/Naczałnik na Mitnica Warna	21
2016/C 243/23	Sprawa C-224/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 20 kwietnia 2016 r. – Asociacija na byłgarskite predprijatija za meždunarodni prewozi i pytisztata (AEBTRI)/Naczałnik na Mitnica Burgas działający jako następca prawny Mitnica Swilengrad	22
2016/C 243/24	Sprawa C-251/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia) w dniu 2 maja 2016 r. –Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston/ T. G. Brosman	23
2016/C 243/25	Sprawa C-263/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 29 lutego 2016 r. w sprawie T-265/12, Schenker Ltd/Komisja Europejska, wniesione w dniu 12 maja 2016 r. przez Schenker Ltd	24
2016/C 243/26	Sprawa C-264/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 29 lutego 2016 r. w sprawie T-267/12, Deutsche Bahn AG i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 12 maja 2016 r. przez spółki Deutsche Bahn AG, Schenker AG, Schenker China Ltd i Schenker International (H.K.) Ltd	25
2016/C 243/27	Sprawa C-271/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 29 lutego 2016 r. w sprawie T-270/12, Panalpina World Transport (Holding) Ltd i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 13 maja 2016 r. przez spółki Panalpina World Transport (Holding) Ltd, Panalpina Management AG i Panalpina China Ltd.	27

Sąd

2016/C 243/28	Sprawy połączone T-423/13 i T-64/14: Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2016 r. – Good Luck Shipping/Rada (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec niektórych osób i podmiotów w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej w Iranie — Zamrożenie środków finansowych — Naruszenie prawa — Podstawa prawna — Błąd w ocenie — Brak dowodów)	28
2016/C 243/29	Sprawa T-226/14: Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2016 r. – Komisja/McCarron Poultry [Klauzula arbitrażowa — Piąty program ramowy w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i prezentacji (1998–2002) — Umowa dotycząca dziedziny „Energia, środowisko i zrównoważony rozwój” — Rozwiązanie umowy — Zwrot części zaliczek — Odsetki za opóźnienie — Postępowanie zaoczne] .	29
2016/C 243/30	Sprawa T-753/14: Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2016 r. – Ice Mountain Ibiza/EUIPO – Etyam (ocean beach club ibiza) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ocean beach club ibiza — Wcześniejsze, graficzny i słowny, krajowe znaki towarowe ocean drive Ibiza-hotel i OCEAN THE GROUP — Unieważnienie prawa do wcześniejszego znaku towarowego służącego za podstawę zaskarżonej decyzji — Umorzenie postępowania)	29
2016/C 243/31	Sprawa T-5/15: Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2016 r. – Ice Mountain Ibiza/EUIPO – Marbella Atlantic Ocean Club (ocean beach club ibiza) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ocean beach club ibiza — Wcześniejsze graficzne znaki towarowe OC ocean club i OC ocean club Ibiza — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	30
2016/C 243/32	Sprawa T-6/15: Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2016 r. – Ice Mountain Ibiza/EUIPO – Marbella Atlantic Ocean Club (ocean ibiza) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ocean ibiza — Wcześniejsze graficzne krajowe znaki towarowe OC ocean club i OC ocean club Ibiza — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	31
2016/C 243/33	Sprawa T-126/15: Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2016 r. – El Corte Inglés/EUIPO – Grup Supeco Maxor (Supeco) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Supeco — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy SUPER COR — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Zakres badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą — Towary i usługi, na których oparto sprzeciw — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zasada 15 ust. 2 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Komunikat nr 2/12]	31
2016/C 243/34	Sprawy T-422/15 i T-423/15: Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2016 r. – U-R LAB/EUIPO (THE DINING EXPERIENCE) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie unijnych znaków towarowych, graficznego i słownego, THE DINING EXPERIENCE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009]	32
2016/C 243/35	Sprawa T-376/15: Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2016 r. – KK/EASME	33
2016/C 243/36	Sprawa T-5/16: Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2016 r. – Gregis/EUIPO – DM9 Automobili (ATS)	33

2016/C 243/37	Sprawa T-167/16: Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2016 – Polska przeciwko Komisji	34
2016/C 243/38	Sprawa T-170/16: Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2016 r. – Guardian Glass España, Central Vidriera/Komisja	35
2016/C 243/39	Sprawa T-185/16: Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2016 r. – Make up for ever/EUIPO – L'Oréal (MAKE UP FOR EVER PROFESSIONAL)	36
2016/C 243/40	Sprawa T-187/16: Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2016 r. – Anton Riemerschmid Weinbrennerei und Likörfabrik/EUIPO – Viña y Bodega Botalcura (LITU)	37
2016/C 243/41	Sprawa T-197/16: Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2016 r. – Andrea Incontri/EUIPO – HigoLoL (ANDREA INCONTRI)	38
2016/C 243/42	Sprawa T-208/16: Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2016 r. – Ranocchia/ERCEA	38
2016/C 243/43	Sprawa T-210/16: Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2016 r. – Łukasz/Rada	39
2016/C 243/44	Sprawa T-212/16: Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2016 r. – El Corte Inglés/EUIPO — Elho Business & Sport (FRee STyLe)	40
2016/C 243/45	Sprawa T-213/16: Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2016 r. – El Corte Inglés/EUIPO — Elho Business & Sport (FREE STYLE)	41
2016/C 243/46	Sprawa T-216/16: Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2016 r. – Vignerons de la Méditerranée/EUIPO - Bodegas Grupo Yllera (LE VAL FRANCE)	42
2016/C 243/47	Sprawa T-227/16: Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2016 r. – Haverkamp/EUIPO - Sissel (dywanik)	43
2016/C 243/48	Sprawa T-228/16: Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2016 r. – Haverkamp/EUIPO – Sissel (Wzór powierzchni plaży żwirowej)	43
2016/C 243/49	Sprawa T-232/16 P: Odwołanie wniesione w dniu 12 maja 2016 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego w dniu 2 marca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-3/15, Frieberger i Vallin/Komisja	44
2016/C 243/50	Sprawa T-233/16 P: Odwołanie wniesione w dniu 12 maja 2016 r. przez Joségo Luisa Ruiza Molinę od wyroku wydanego w dniu 2 marca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-60/15, Ruiz Molina/OHIM	45
2016/C 243/51	Sprawa T-234/16: Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2016 r. – Meissen Keramik/EUIPO – Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen (Meissen)	46
2016/C 243/52	Sprawa T-236/16: Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2016 r. – Biogena Naturprodukte/EUIPO (ZUM wohl)	46
2016/C 243/53	Sprawa T-239/16: Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2016 r. – Polskie Zdroje/EUIPO (perlage)	47
2016/C 243/54	Sprawa T-243/16: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2016 r. – Freddo/EUIPO – Freddo Freddo (Freggo)	48
2016/C 243/55	Sprawa T-244/16: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2016 r. – Janukowycz/Rada	49
2016/C 243/56	Sprawa T-245/16: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2016 r. – Janukowycz/Rada	50
Sąd do spraw Służby Publicznej		
2016/C 243/57	Sprawa F-19/16: Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2016 r. – ZZ/EBI	52

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2016/C 243/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 232 z 27.6.2016

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 222 z 20.6.2016

Dz.U. C 211 z 13.6.2016

Dz.U. C 200 z 6.6.2016

Dz.U. C 191 z 30.5.2016

Dz.U. C 175 z 17.5.2016

Dz.U. C 165 z 10.5.2016

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

SĄD

Przydział sędziów do izb

(2016/C 243/02)

W związku z objęciem obowiązków przez sędziów P.G. Xuereba, F. Schalina i I. Reine, na zgromadzeniu plenarnym w dniu 9 czerwca 2016 r., na wniosek prezesa zgłoszony zgodnie z art. 13 § 2 regulaminu postępowania, Sąd postanowił wprowadzić zmiany do decyzji Sądu z dnia 23 października 2013 r. ⁽¹⁾, o przydziale sędziów do izb, zmienionej ostatnio decyzją z dnia 13 kwietnia 2016 r. ⁽²⁾, i na okres od dnia 9 czerwca 2016 r. do dnia 31 sierpnia 2016 r. dokonać następującego przydziału sędziów do izb:

Pierwsza izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

H. Kanninen, wiceprezes, I. Pelikánová, E. Buttigieg, S. Gervasoni i L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín, sędziowie.

Pierwsza izba, w składzie trzech sędziów:

H. Kanninen, wiceprezes;

- a) I. Pelikánová i E. Buttigieg, sędziowie;
- b) I. Pelikánová i L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín, sędziowie;
- c) E. Buttigieg i L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín, sędziowie.

Druga izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

M.E. Martins Ribeiro, prezes izby, E. Bieliūnas, S. Gervasoni, L. Madise i Z. Csehi, sędziowie

Druga izba, w składzie trzech sędziów:

M.E. Martins Ribeiro, prezes izby;

- a) S. Gervasoni i L. Madise, sędziowie;
- b) S. Gervasoni i Z. Csehi, sędziowie;
- c) L. Madise i Z. Csehi, sędziowie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 175 z 17.5.2016, s. 2.

Trzecia izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

S. Papasavvas, prezes izby, I. Labucka, E. Bieliūnas, I.S. Forrester i C. Iliopoulos, sędziowie.

Trzecia izba w składzie trzech sędziów:

S. Papasavvas, prezes izby;

- a) E. Bieliūnas i I.S. Forrester, sędziowie;
- b) E. Bieliūnas i C. Iliopoulos, sędziowie;
- c) I.S. Forrester i C. Iliopoulos, sędziowie.

Czwarta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

M. Prek, prezes izby, I. Labucka, J. Schwarcz, V. Kreuschitz i F. Schalin, sędziowie.

Czwarta izba w składzie trzech sędziów:

M. Prek, prezes izby,

- a) I. Labucka i V. Kreuschitz, sędziowie;
- b) I. Labucka i F. Schalin, juges;
- c) V. Kreuschitz i F. Schalin, juges.

Piąta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

A. Dittrich, prezes izby, F. Dehousse, J. Schwarcz, V. Tomljenović i I. Reine, sędziowie.

Piąta izba w składzie trzech sędziów:

A. Dittrich, prezes izby,

- a) J. Schwarcz i V. Tomljenović, juges;
- b) I. Schwarcz i I. Reine, juges;
- c) V. Tomljenović i I. Reine, sędzie.

Szósta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

S. Frimodt Nielsen, prezes izby, F. Dehousse, I. Wiszniewska-Białecka, A.M. Collins i V. Valančius, sędziowie.

Szósta izba w składzie trzech sędziów:

S. Frimodt Nielsen, prezes izby;

- a) F. Dehousse i A.M. Collins, sędziowie;
- b) F. Dehousse i V. Valančius, sędziowie;
- c) A.M. Collins i V. Valančius, sędziowie.

Siódma izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

M. van der Woude, prezes izby, I. Wiszniewska-Białecka, M. Kynczewa, I. Ulloa Rubio i A. Marcoulli, sędziowie.

Siódma izba w składzie trzech sędziów:

M. van der Woude, prezes izby;

- a) I. Wiszniewska-Białecka i I. Ulloa Rubio, sędziowie;
- b) I. Wiszniewska-Białecka i A. Marcoulli, sędzie;
- c) I. Ulloa Rubio i A. Marcoulli, sędziowie.

Ósma izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

D. Gratsias, prezes izby, O. Czúcz, M. Kynczewa, C. Wetter i N. Półtorak, sędziowie.

Ósma izba w składzie trzech sędziów:

D. Gratsias, prezes izby;

- a) M. Kynczewa i C. Wetter, sędziowie;
- b) M. Kynczewa i N. Półtorak, sędzie;
- c) C. Wetter i N. Półtorak, sędziowie.

Dziewiąta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

G. Berardis, prezes izby, O. Czúcz, A. Popescu, D. Spielmann, P.G. Xuereb, sędziowie.

Dziewiąta izba w składzie trzech sędziów:

G. Berardis, prezes izby;

- a) O. Czúcz i A. Popescu, sędziowie;
- b) D. Spielmann i P.G. Xuereb, sędziowie.

Powiększone izby w składzie pięciu sędziów tworzy się następująco:

- dla izb pierwszej, drugiej, trzeciej, czwartej, piątej, szóstej, siódmej i ósmej do wąskiego składu, do którego początkowo wpłynęła sprawa, dołącza się czwartego sędziego, wchodzącego w skład tej izby, oraz piątego sędziego z kolejnej izby według ich numeracji (z wyjątkiem prezesa izby), wyznaczonego zgodnie z porządkiem określonym w art. 8 regulaminu postępowania;
- dla dziewiątej izby do wąskiego składu, do którego początkowo wpłynęła sprawa, dołącza się pozostałych dwóch sędziów wchodzących w skład izby.

Izby w składzie trzech sędziów, do których przydzielonych zostało czterech sędziów, zasiadają w trzech konfiguracjach.

Izba w składzie trzech sędziów, do której przydzielono pięciu sędziów, zasiada w dwóch konfiguracjach.

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Staatssecretaris van Financiën/Het Oudeland Beheer BV

(Sprawa C-128/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Opodatkowanie — Podatek VAT — Transakcje podlegające opodatkowaniu — Przeznaczenie na cele działalności przedsiębiorstwa towarów uzyskanych „w wyniku działalności przedsiębiorstwa” — Zrównanie z odpłatną dostawą — Podstawa opodatkowania)

(2016/C 243/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Het Oudeland Beheer BV

Sentencja

- 1) Artykuł 11 część A ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 95/7/WE z dnia 10 kwietnia 1995 r., należy interpretować w ten sposób, że wartość prawa rzeczowego dającego uprawnionemu prawo do korzystania z nieruchomości i koszty realizacji zabudowy budynkiem biurowym wzniesionym na danym gruncie mogą być włączone do podstawy opodatkowania dostawy w rozumieniu art. 5 ust. 7 lit. a) tej zmienionej dyrektywy, jeżeli podatnik zapłacił już podatek od wartości dodanej od tej wartości i tych kosztów, ale również bezpośrednio i w pełnej wysokości odliczył ten podatek.
- 2) W sytuacji takiej jak w postępowaniu głównym, w której grunt wraz z budynkiem w trakcie budowy zostały nabyte przez ustanowienie prawa rzeczowego dającego uprawnionemu prawo do korzystania z tych nieruchomości, art. 11 część A ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 95/7, należy interpretować w ten sposób, że wartość tego prawa rzeczowego podlegająca uwzględnieniu w podstawie opodatkowania dostawy w rozumieniu art. 5 ust. 7 lit. a) tej dyrektywy odpowiada wartości kwot, które należy corocznie uiszczać tytułem wzajemnego świadczenia, przez pozostały okres wieczystej dzierżawy ustanawiającej to prawo rzeczowe, skorygowanych lub skapitalizowanych według tej samej metody co użyta do określenia wartości ustanowienia prawa wieczystej dzierżawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 159 z 26.5.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 kwietnia 2016 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Landesverwaltungsgericht Niederösterreich, Raad van State, Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Austria, Niderlandy, Włochy) – Borealis Polyolefine GmbH/Bundesminister für Land-, Forst-, Umwelt und Wasserwirtschaft (C-191/14), OMV Refining & Marketing GmbH/Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft (C-192/14), DOW Benelux BV i in./Staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu (C-295/14), Esso Italiana Srl, Eni SpA, Linde Gas Italia Srl/Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto, Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dell’Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri (C-389/14), ApiRaffineria di Ancona SpA/Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto, Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo economico (C-391/14) Lucchini in Amministrazione Straordinaria SpA/Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto, Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo economico (C-392/14), Dalmine SpA/Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto, Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo economico (C-393/14)

(Sprawy połączone C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 i od C391/14 do C-393/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Dyrektywa 2003/87/WE — Artykuł 10a ust. 5 — Metoda przydziału uprawnień — Bezpłatny przydział uprawnień — Sposób obliczania jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego — Decyzja 2011/278/UE — Artykuł 15 ust. 3 — Decyzja 2013/448/UE — Artykuł 4 — Załącznik II — Ważność)

(2016/C 243/04)

Języki postępowania: niemiecki, niderlandzki, włoski

Sądy odsyłające

Landesverwaltungsgericht Niederösterreich, Raad van State, Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

(Sprawa C-191/14)

Strona skarżąca: Borealis Polyolefine GmbH

Strona pozwana: Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft

(Sprawa C-192/14)

Strona skarżąca: OMV Refining & Marketing GmbH

Strona pozwana: Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft

(Sprawa C-295/14)

Strona skarżąca: DOW Benelux BV i in.

Strona pozwana: Staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu

(Sprawa C-389/14)

Strona skarżąca: Esso Italiana Srl, Eni SpA, Linde Gas Italia Srl

Strona pozwana: Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto, Ministero dell’Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dell’Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri,

przy udziale: Edison SpA

(Sprawa C-391/14)

Strona skarżąca: Api Raffineria di Ancona SpA

Strona pozwana: Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo economico

przy udziale: Edison SpA

(Sprawa C-392/14)

Strona skarżąca: Lucchini in Amministrazione Straordinaria SpA

Strona pozwana: Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo economico,

przy udziale: Cofely Italia SpA

(Sprawa C-393/14)

Strona skarżąca: Dalmine SpA

Strona pozwana: Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo economico

przy udziale: Cofely Italia SpA, Buzzi Unicem SpA

Sentencja

- 1) Analiza pytań od pierwszego do czwartego w sprawach C-191/14 i C-192/14, pytania trzeciego w sprawie C-295/14 oraz pytania pierwszego w sprawach C-389/14 i od C-391/14 do C-393/14 nie wykazała niczego, co mogłoby mieć wpływ na ważność art. 15 ust. 3 decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie, w jakim wskazany przepis decyzji wyklucza uwzględnianie emisji wytwórców energii elektrycznej przy określaniu maksymalnej rocznej liczby uprawnień.
- 2) Stwierdza się nieważność art. 4 decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz załącznika II do tej decyzji.
- 3) Skutki stwierdzenia nieważności art. 4 decyzji 2013/448 i załącznika II do tej decyzji zostają ograniczone w czasie w ten sposób, że, po pierwsze, owo stwierdzenie nieważności wywrze skutki dopiero po upływie okresu dziesięciu miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku, co zapewni Komisji Europejskiej czas na przyjęcie koniecznych środków, a po drugie, działania podejmowane na podstawie nieważnych przepisów przed upływem wskazanego okresu nie mogą być kwestionowane.

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 8.9.2014.
Dz.U. C 372 z 20.10.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 4 maja 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Austrii
(Sprawa C-346/14) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Artykuł 288 TFUE — Dyrektywa 2000/60/WE — Polityka wodna Unii — Artykuł 4 ust. 1 — Zapobieganie pogorszeniu się stanu części wód powierzchniowych — Artykuł 4 ust. 7 — Odstępstwo od zakazu pogarszania stanu — Nadrzędny interes ogólny — Pozwolenie na budowę elektrowni wodnej na rzece Schwarze Sulm (Austria) — Pogorszenie stanu wód]

(2016/C 243/05)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve, C. Hermes i G. Wilms, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciel: C. Pesendorfer, pełnomocnik)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, Z. Petzl i J. Vlácil, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 361 z 13.10.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 maja 2016 r. – Rzeczpospolita Polska/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-358/14) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Zbliżanie ustawodawstw — Dyrektywa 2014/40/UE — Artykuł 2 pkt 25, art. 6 ust. 2 lit. b), art. 7 ust. 1–5, ust. 7 zdanie pierwsze, ust. 12–14 oraz art. 13 ust. 1 lit. c) — Ważność — Produkcja, prezentowanie i sprzedaż wyrobów tytoniowych — Zakaz wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych o charakterystycznym aromacie — Wyroby tytoniowe zawierające mentol — Podstawa prawna — Artykuł 114 TFUE — Zasada proporcjonalności — Zasada pomocniczości)

(2016/C 243/06)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna i M. Szwarc, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Rumunia (przedstawiciele: R.-H. Radu, D. M. Bulancea i A. Vacaru, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: L. Visaggio, J. Rodrigues i A. Pospíšilová Padowska, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: O. Segnana, J. Herrmann, K. Pleśniak i M. Simm, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Irlandia (przedstawiciele: J. Quaney, M. A. Joyce, pełnomocnicy, wspierani przez E. Barrington, J. Cooke'a, SC i E. Carolana, BL), Republika Francuska (przedstawiciele: D. Colas i S. Ghiandoni, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: V. Kaye, C. Brodie i M. Holt, pełnomocnicy, wspierani przez I. Rogersa, QC, S. Abram i E. Metcalfe'a, barristers), Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Van Hoof, C. Cattabriga i M. Owsiany-Hornung, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Irlandia, Republika Francuska, Rumunia, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 315 z 15.9.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 maja 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice Queen's Bench (England & Wales) Division (Administrative Court) - Zjednoczone Królestwo) – Pillbox 38 (UK) Ltd/Secretary of State for Health

(Sprawa C-477/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Dyrektywa 2014/40/UE — Artykuł 20 — Papierosy elektroniczne i pojemniki zapasowe — Ważność — Zasada równego traktowania — Zasady proporcjonalności i pewności prawa — Zasada pomocniczości — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 16 i 17)

(2016/C 243/07)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England & Wales) Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pillbox 38 (UK) Ltd

Strona pozwana: Secretary of State for Health

Sentencja

Analiza zadanego pytania nie wykazała niczego, co mogłoby podważyć ważność art. 20 dyrektywy 2014/40/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylającej dyrektywę 2001/37/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 7 z 12.1.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 maja 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden - Niderlandy) – Gemeente Borsele/ Staatssecretaris van Financiën, Staatssecretaris van Financiën/Gemeente Borsele

(Sprawa C-520/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 2 ust. 1 lit. c) i art. 9 ust. 1 — Podatnicy — Działalność gospodarcza — Pojęcie — Dowóz uczniów do szkół)

(2016/C 243/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gemeente Borsele, Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën, Gemeente Borsele

Sentencja

Artykuł 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że jednostka samorządu terytorialnego, która świadczy usługę dowozu uczniów do szkół w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, nie prowadzi działalności gospodarczej, a więc nie działa jako podatnik.

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 z 16.2.2015.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden - Niderlandy) – X/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-528/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólna taryfa celna — Rozporządzenie (WE) nr 1186/2009 — Artykuł 3 — Zwolnienie z należności celnych przywozowych — Mienie osobiste — Przeniesienie miejsca zamieszkania z państwa trzeciego do państwa członkowskiego — Pojęcie „zwykłego miejsca zamieszkania” — Brak możliwości jednoczesnego posiadania zwykłego miejsca zamieszkania w państwie członkowskim i w państwie trzecim — Kryteria określenia zwykłego miejsca zamieszkania]

(2016/C 243/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Sentencja

- 1) Artykuł 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1186/2009 z dnia 16 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych należy interpretować w ten sposób, że dla celów stosowania tego artykułu dana osoba fizyczna nie może posiadać jednocześnie zwykłego miejsca zamieszkania w państwie członkowskim i w państwie trzecim.
- 2) W okolicznościach takich jak te będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, w których zainteresowany ma w państwie trzecim więzi zarówno osobiste, jak też zawodowe, a w państwie członkowskim więzi osobiste, w celu ustalenia, czy miejsce zamieszkania zainteresowanego w rozumieniu art. 3 rozporządzenia nr 1186/2009 znajduje się w państwie trzecim, szczególną wagę w ramach ogólnej oceny istotnych okoliczności faktycznych należy przypisać czasowi trwania pobytu osoby zainteresowanej w tym państwie trzecim.

(¹) Dz.U. C 56 z 16.2.2015.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 maja 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden - Niderlandy) – Toorank Productions BV/ Staatssecretaris van Financiën

(Sprawy połączone C-532/14 i C-533/14) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Pozycja taryfowa 2206 — Pozycja taryfowa 2208 — Napoje alkoholowe uzyskane w wyniku fermentacji i następczego oczyszczania — Dołączenie dodatków do napojów alkoholowych uzyskanych w wyniku fermentacji i następczego oczyszczania — Napoje, które utraciły właściwości napojów objętych pozycją taryfową 2206)

(2016/C 243/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Toorank Productions BV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Sentencja

- 1) Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej zmienionego rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1719/2005 z dnia 27 października 2005 r. oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1214/2007 z dnia 20 września 2007 r. należy interpretować w ten sposób, że do pozycji CN 2208 tej nomenklatury należy zaklasyfikować napój tego rodzaju, jak *Ferm Fruit*, uzyskany w wyniku fermentacji koncentratu jabłkowego, przeznaczony do konsumpcji bez rozcieńczania lub jako składnik bazowy innych napojów, o neutralnym kolorze, zapachu i smaku poprzez oczyszczenie, w szczególności ultrafiltrację, o zawartości alkoholu wynoszącej 16 % obj. bez dodania alkoholu destylowanego.
- 2) Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87 zmienionego rozporządzeniem nr 1719/2005 oraz rozporządzeniem nr 1214/2007 należy interpretować w ten sposób, że napoje o zawartości alkoholu wynoszącej 14 % obj., wytwarzane poprzez dodanie do *Ferm Fruit* cukru, aromatów, barwników, substancji smakowych, zagęszczaczy i konserwantów oraz – w jednym wypadku – także śmietany, niezawierające alkoholu destylowanego są objęte pozycją CN 2208 tej nomenklatury.

- 3) Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87 zmienionego rozporządzeniem nr 1719/2005 oraz rozporządzeniem nr 1214/2007 należy interpretować w ten sposób, że napój o zawartości alkoholu wynoszącej 13,4 % obj., wytwarzany poprzez dodanie do Ferm Fruit cukru, aromatów, barwników, substancji smakowych, zagęszczaczy i konserwantów oraz alkoholu destylowanego, przy czym zarówno jeżeli chodzi o objętość jak i udział procentowy, jego udział nie przekracza 49 % alkoholu zawartego w napoju, podczas gdy pozostałe 51 % stanowi alkohol uzyskany w procesie fermentacji, jest objęty pozycją 2208 tej nomenklatury.

(¹) Dz.U. C 65 z 23.5.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 maja 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice Queen's Bench (England & Wales) Division (Administrative Court) – Zjednoczone Królestwo) – The Queen, na wniosek: Philip Morris Brands SARL, Philip Morris Ltd, British American Tobacco UK Limited/Secretary of State for Health

(Sprawa C-547/14) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Zbliżanie ustawodawstw — Dyrektywa 2014/40/UE — Artykuły 7, 18 i art. 24 ust. 2 i 3 — Artykuł 8 ust. 3, art. 9 ust. 3, art. 10 ust. 1 lit. a), c) i g), art. 13 i 14 — Produkcja, prezentowanie i sprzedaż wyrobów tytoniowych — Okres ważności — Podstawa prawna: — Artykuł 114 TFUE — Zasada proporcjonalności — Zasada pomocniczości — Prawa podstawowe Unii — Swoboda wyrażania opinii — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 11)

(2016/C 243/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England & Wales) Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Queen, na wniosek: Philip Morris Brands SARL, Philip Morris Ltd, British American Tobacco UK Limited

Strona pozwana: Secretary of State for Health

przy udziale: Imperial Tobacco Ltd, JT International SA, Gallaher Ltd, Tann UK Ltd, Tannpapier GmbH, V. Mane Fils, Deutsche Benkert GmbH & Co. KG, Benkert UK Ltd, Joh. Wilh. von Eicken GmbH

Sentencja

- 1) Artykuł 24 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylającej dyrektywę 2001/37/WE należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie mogą utrzymać lub ustanowić dodatkowe wymogi w odniesieniu do aspektów opakowań wyrobów tytoniowych, które nie zostały zharmonizowane przez tę dyrektywę.
- 2) Artykuł 13 ust. 1 dyrektywy 2014/40 należy interpretować w ten sposób, że zabrania on umieszczenia na etykiecie opakowania jednostkowego, opakowania zbiorczego oraz na samych wyrobach tytoniowych informacji będących przedmiotem tego przepisu, nawet wówczas, gdy są one prawdziwe.

- 3) Badanie pytań prejudycjalnych przedstawionych przez High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) [wysoki sąd (Anglia i Walia), wydział ławy królowej (izba administracyjna)] nie wykazało, by istniał jakikolwiek czynnik mogący podważać ważność art. 7, art. 18 oraz art. 24 ust. 2 i 3 dyrektywy 2014/40 oraz przepisów zawartych w rozdziale II tytułu II tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 56 z 16.2.2015.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 28 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa - Łotwa) – SIA „Oniors Bio”/Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-233/15) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 — Wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Podpozycje 1517 90 91 i 1518 00 31 — Mieszanina olejów roślinnych ciekłych, nieprzetworzonych, nielotnych, złożona z oleju rzepakowego (88 %) i oleju słonecznikowego (12 %)]

(2016/C 243/12)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „Oniors Bio”

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Sentencja

Nomenklaturę scaloną zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r., należy interpretować w ten sposób, że celem stwierdzenia, czy mieszaninę olejów spożywczych tego rodzaju jak ta w postępowaniu głównym należy sklasyfikować raczej jako jadalną mieszaninę olejów roślinnych do podpozycji CN 1517 90 91, czy jako niejadalną mieszaninę olejów roślinnych do podpozycji CN 1518 00 31, należy wziąć pod uwagę wszystkie istotne aspekty sprawy w zakresie dotyczącym obiektywnych cech i właściwości owego produktu. Wśród istotnych elementów mogących uzasadniać zakwalifikowanie takiej mieszaniny jako „niejadalnej” należy rozpatrywać informacje dostarczone przez producenta mieszaniny w ramach jego zgłoszenia celnego, zgodnie z którymi to informacjami, z powodu cech technologii produkcji, nie można wykluczyć obecności w tej mieszaninie szkodliwych substancji. W tym względzie fakt, że analiza próbek pobranych z takiej mieszaniny olejów roślinnych nie wykazała obecności w niej żadnej szkodliwej substancji, sam w sobie nie wystarczy, by podważyć kwalifikację tej mieszaniny jako „niejadalnej”. Skutek taki wymaga istnienia innych istotnych dowodów, mogących podważyć prawdziwość dostarczonych przez producenta informacji dotyczących technologii produkcji omawianej mieszaniny, zawartych w tym zgłoszeniu, zgodnie z przepisami art. 62, 68 i 71 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r.

(¹) Dz.U. C 245 z 27.7.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2016 r. – Bank of Industry and Mine/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-358/15 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu — Wykaz osób i podmiotów, w odniesieniu do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych — Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 945/2012 — Podstawa prawna — Kryterium dotyczące udzielania wsparcia materialnego, logistycznego lub finansowego rządowi Iranu — Przekazywanie przez spółkę państwową części dochodu państwu irańskiemu]

(2016/C 243/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bank of Industry and Mine (przedstawiciele: adwokaci E. Rosenfeld i S. Perrotet)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i A. Vitro, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Bank of Industry and Mine oraz Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 7.9.2015.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 28 kwietnia 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 44 de Barcelona - Hiszpania) – Alta Realitat SL/Erlock Film ApS, Ulrich Thomsen

(Sprawa C-384/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Doręczanie dokumentów sądowych i pozasądowych — Rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 — Artykuł 8 — Brak tłumaczenia dokumentu — Odmowa przyjęcia dokumentu — Znajomość języków przez adresata dokumentu — Kontrola orzeczenia w państwie członkowskim pochodzenia orzeczenia]

(2016/C 243/14)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 44 de Barcelona.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alta Realitat SL

Strona pozwana: Erlock Film ApS, Ulrich Thomsen

Sentencja

Rozporządzenie nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych (doręczanie dokumentów) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000, należy interpretować w ten sposób, że przy doręczaniu dokumentów adresatowi zamieszkałemu na terytorium innego państwa członkowskiego w przypadku, gdy dokument ten nie został sporządzony w języku, który adresat rozumie, lub w języku urzędowym państwa członkowskiego, do którego adresowane są dokumenty, lub jeżeli w tym państwie członkowskim jest kilka języków urzędowych — w języku urzędowym lub jednym z języków urzędowych miejsca, w którym ma nastąpić doręczenie, lub nie dołączono do dokumentu tłumaczenia na jeden z powyżej opisanych języków:

- rozpoznający sprawę sąd państwa członkowskiego pochodzenia orzeczenia musi upewnić się, że adresat został prawidłowo poinformowany za pomocą standardowego formularza znajdującego się w załączniku II tego rozporządzenia o prawie do odmowy przyjęcia tego dokumentu;
- w przypadku niedopełnienia rzeczowej formalności do tego sądu należy obowiązek usunięcia owego braku zgodnie z postanowieniami wspomnianego rozporządzenia;
- sąd rozpoznający postępowanie nie może sprzeciwić się wykonywaniu przez adresata prawa do odmowy przyjmowania dokumentu;
- jedynie po tym, gdy adresat faktycznie skorzysta z prawa do odmowy przyjęcia dokumentu, sąd rozpatrujący sprawę może zbadać zasadność tej odmowy; w tym celu sąd ten powinien uwzględnić wszystkie mające znaczenie dowody znajdujące się w aktach sprawy by ustalić, czy zainteresowany rozumie język, w którym sporządzony jest dokument i
- jeżeli wspomniany sąd stwierdzi, że odmowa dokonana przez adresata nie była uzasadniona, może on zasadniczo zastosować skutki przewidziane przez jego prawo krajowe w takim przypadku, o ile zachowana jest skuteczność rozporządzenia nr 1393/2007.

⁽¹⁾ Dz.U. C 338 z 3.11.2014.

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 10 września 2015 r. w sprawie T-453/14,
Magyar Bencés Kongregáció Pannonhalmi Főapátság/Parlament Europejski wniesione w dniu
18 listopada 2015 r. przez Magyar Bencés Kongregáció Pannonhalmi Főapátság**

(Sprawa C-607/15 P)

(2016/C 243/15)

Język postępowania: węgierski

Strony

Wnoszący odwołanie: Magyar Bencés Kongregáció Pannonhalmi Főapátság (przedstawiciel: adwokat D. Sobor)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Postanowieniem z dnia 4 maja 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (trzecia izba) oddalił odwołanie i obciążył wnoszącą odwołanie kosztami postępowania.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 14 marca 2016 r. – Verband Sozialer Wettbewerb e.V./DHL Paket GmbH**

(Sprawa C-146/16)

(2016/C 243/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca kasację: Verband Sozialer Wettbewerb e.V.

Strona pozwana i druga strona postępowania kasacyjnego: DHL Paket GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy informacje o adresie i tożsamości przedsiębiorcy w rozumieniu art. 7 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2005/29/WE⁽¹⁾ muszą zostać podane już w dotyczącym konkretnych produktów ogłoszeniu reklamowym zamieszczonym w medium drukowanym także wówczas, gdy konsumenci mogą nabyć reklamowane produkty wyłącznie za pośrednictwem strony internetowej podanej w ogłoszeniu zamieszczającego reklamę przedsiębiorstwa i mogą uzyskać informacje wymagane zgodnie z art. 7 ust. 4 dyrektywy w prosty sposób z tej strony internetowej albo za jej pośrednictwem?
- 2) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze ma znaczenie to, czy reklamujące się w medium drukowanym przedsiębiorstwo sprzedaje własne produkty i w celu udzielenia informacji wymaganych w rozumieniu art. 7 ust. 4 dyrektywy 2005/29/WE odsyła bezpośrednio do swojej strony internetowej, w odróżnieniu od sytuacji, gdy ta reklama dotyczy produktów sprzedawanych przez inne przedsiębiorstwa na platformie internetowej reklamodawcy i konsumenci mogą uzyskać informacje wymagane w rozumieniu art. 7 ust. 4 dyrektywy dopiero w wyniku poczynienia kolejnego kroku lub kroków (kliknięć) za pośrednictwem udostępnionych na podanej wyłącznie w reklamie stronie internetowej operatora platformy sprzedaży odnośników (linków) do stron internetowych tych innych przedsiębiorców?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 149, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Oradea (Rumunia) w dniu 1 kwietnia 2016 r. – Ruxandra-Paula Andriciuc i in./Banca Românească SA

(Sprawa C-186/16)

(2016/C 243/17)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Oradea

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Ruxandra-Paula Andriciuc i inni

Druga strona postępowania: Banca Românească SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że znaczącą nierównowagę między prawami i obowiązkami stron wynikającymi z umowy należy oceniać ściśle w odniesieniu do chwili zawarcia umowy czy też nierównowaga ta obejmuje też sytuację, w której w trakcie wykonywania umowy w sposób okresowy lub ciągły świadczenie konsumenta stało się nadmiernie uciążliwe w porównaniu z chwilą zawarcia umowy z powodu istotnych zmian kursu wymiany?
- 2) Czy wyrażenie warunku umownego prostym i zrozumiałym językiem w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 powinno oznaczać, że taki warunek umowny powinien przewidywać tylko powody jego ujęcia w umowie i jego mechanizm funkcjonowania, czy też powinien przewidywać wszystkie jego możliwe konsekwencje, w zależności od których może zmieniać się cena płacona przez konsumenta, na przykład ryzyko kursowe, i czy w świetle dyrektywy 93/13/EWG można przyjąć, że spoczywający na banku obowiązek powiadomienia klienta w chwili przyznania kredytu dotyczy wyłącznie warunków kredytu, to znaczy odsetek, prowizji, gwarancji wymaganych od kredytobiorcy, a nie można objąć takim obowiązkiem ewentualnego wzrostu lub spadku wartości waluty zagranicznej?

- 3) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG należy interpretować w ten sposób, że wyrażenia „główny przedmiot umowy” i „relacja ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub usług” obejmują warunek ujęty w umowie kredytowej zawartej w walucie zagranicznej między przedsiębiorcą i konsumentem, która nie była indywidualnie negocjowana, na mocy którego kredyt należy spłacić w tej samej walucie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. 1993, L 95, s. 29; wyd. specjalne 15/vol. 2, s. 273).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 18 kwietnia 2016 r. – Elecdey Carcelén S.A./Comisión Superior de Hacienda de la Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha

(Sprawa C-215/16)

(2016/C 243/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha, Sala Contencioso-Administrativo, Sección Segunda

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elecdey Carcelén S.A.

Strona pozwana: Comisión Superior de Hacienda de la Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha

Pytania prejudycjalne

1. Czy, skoro zdefiniowane w art. 2 k) dyrektywy 2009/28/WE „systemy wsparcia”, do których należą m.in. zachęty podatkowe polegające na przyznaniu zwolnień i ulg podatkowych czy też zwrotu podatków, określone zostały jako instrumenty służące realizacji określonych w tej dyrektywie celów związanych z wykorzystaniem energii ze źródeł odnawialnych, oznacza to, że wspomniane środki czy też zachęty mają charakter obowiązkowy i wiążący państwa członkowskie bezpośrednio, efektem czego mogą one być powoływane przez zainteresowane jednostki przed wszelkimi organami publicznymi, sądowicznymi i administracyjnymi?
2. Czy użyte po wylczeniu ww. „systemów wsparcia” polegających na przyznaniu zwolnień i ulg podatkowych czy też zwrotu podatków sformułowanie „nie jest ograniczone do wymienionych środków” należy rozumieć w ten sposób, że do zachęt tych należy właśnie brak opodatkowania, czyli zakaz nakładania na energię pochodzącą ze źródeł odnawialnych jakiegokolwiek szczególnego i wyjątkowego opodatkowania, które należałoby dodać do podatków nakładanych powszechnie w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej i wytwarzaniem energii? Czy należy uznać za objęty ww. ogólnym zakazem dotyczący konkurencji zakaz podwójnego opodatkowania czy też zwielokrotnienia obciążających poszczególne etapy wytwarzania energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych ogólnych czy też szczególnych danin dotyczących tego samego zdarzenia podatkowego, co rozpatrywana w niniejszym przypadku opłata wiatrowa?
3. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej i uznania, że energia pochodząca ze źródeł odnawialnych może zostać opodatkowana, czy dla celów art. 1 ust. 2 dyrektywy 2008/118/WE pojęcie „szczególnego celu” należy interpretować w ten sposób, że cel ten musi być wyłączny, a ponadto podatek obciążający energię ze źródeł odnawialnych musi ze względu na swą strukturę mieć rzeczywiście pozafiskalny – a nie jedynie budżetowy – charakter?

4. Czy, zgodnie z art. 4 dyrektywy 2003/96/WE, który, odnosząc się do poziomów opodatkowania, jakie winny być stosowane przez państwa członkowskie w przypadku produktów energetycznych i energii elektrycznej, przyjmuje jako punkt odniesienia przewidziane w tej dyrektywie minimalne poziomy opodatkowania rozumiane jako całkowita kwota podatków pośrednich i bezpośrednich stosowanych do tych produktów w momencie przekazania ich do wykorzystania, należy uznać, że ta całkowita kwota musi prowadzić do wyłączenia z wymaganego przez dyrektywę poziomu opodatkowania wszystkich tych podatków krajowych, które nie mają w rzeczywistości pozafiskalnego charakteru, zarówno ze względu na swą strukturę, jak i ich szczególny cel interpretowany zgodnie z odpowiedzią udzieloną na poprzednie pytanie?
5. Czy użyte w art. 13 ust. 1 e) dyrektywy 2009/28/WE pojęcie opłaty stanowi autonomiczne pojęcie prawa europejskiego, które należy interpretować w sposób szerszy, jako obejmujące pojęcie daniny w ogólnym rozumieniu czy też stanowiące jego synonim?
6. W przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na pytanie poprzednie: czy wskazane w art. 13 ust. 1 e) dyrektywy 2009/28/WE opłaty uiszczane przez konsumentów mogą obejmować te tylko podatki i obciążenia fiskalne, które mają w odpowiednim przypadku rekompensować szkody spowodowane oddziaływaniem na środowisko naturalne i naprawić te związane z takim negatywnym wpływem czy też oddziaływaniem, lecz nie mogą one obejmować tych danin czy świadczeń publicznych, które, ze względu na to, że obciążają energię pochodzącą ze źródeł niezanieczyszczających środowiska, realizują cel mający przede wszystkim budżetowy czy też fiskalny charakter?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 18 kwietnia 2016 r. – Energías Eólicas de Cuenca S.A./ Comisión Superior de Hacienda de la Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha

(Sprawa C-216/16)

(2016/C 243/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha, Sala Contencioso-Administrativo, Sección Segunda

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Energías Eólicas de Cuenca S.A.

Strona pozwana: Comisión Superior de Hacienda de la Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha

Pytania prejudycjalne

1. Czy, skoro zdefiniowane w art. 2 k) dyrektywy 2009/28/WE „systemy wsparcia”, do których należą m.in. zachęty podatkowe polegające na przyznaniu zwolnień i ulg podatkowych czy też zwrotu podatków, określone zostały jako instrumenty służące realizacji określonych w tej dyrektywie celów związanych z wykorzystaniem energii ze źródeł odnawialnych, oznacza to, że wspomniane środki czy też zachęty mają charakter obowiązkowy i wiążący państwa członkowskie bezpośrednio, efektem czego mogą one być powoływane przez zainteresowane jednostki przed wszelkimi organami publicznymi, sądowniczymi i administracyjnymi?
2. Czy użyte po wyliczeniu ww. „systemów wsparcia” polegających na przyznaniu zwolnień i ulg podatkowych czy też zwrotu podatków sformułowanie „nie jest ograniczone do wymienionych środków” należy rozumieć w ten sposób, że do zachęt tych należy właśnie brak opodatkowania, czyli zakaz nakładania na energię pochodzącą ze źródeł odnawialnych jakiegokolwiek szczególnego i wyjątkowego opodatkowania, które należałoby dodać do podatków nakładanych powszechnie w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej i wytwarzaniem energii? Czy należy uznać za objęty ww. ogólnym zakazem dotyczący konkurencji zakaz podwójnego opodatkowania czy też zwielokrotnienia obciążających poszczególne etapy wytwarzania energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych ogólnych czy też szczególnych danin dotyczących tego samego zdarzenia podatkowego, co rozpatrywana w niniejszym przypadku opłata wiatrowa?

3. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej i uznania, że energia pochodząca ze źródeł odnawialnych może zostać opodatkowana, czy dla celów art. 1 ust. 2 dyrektywy 2008/118/WE pojęcie „szczególnego celu” należy interpretować w ten sposób, że cel ten musi być wyłączny, a ponadto podatek obciążający energię ze źródeł odnawialnych musi ze względu na swą strukturę mieć rzeczywiście pozafiskalny – a nie jedynie budżetowy – charakter?
4. Czy, zgodnie z art. 4 dyrektywy 2003/96/WE, który, odnosząc się do poziomów opodatkowania, jakie winny być stosowane przez państwa członkowskie w przypadku produktów energetycznych i energii elektrycznej, przyjmuje jako punkt odniesienia przewidziane w tej dyrektywie minimalne poziomy opodatkowania rozumiane jako całkowita kwota podatków pośrednich i bezpośrednich stosowanych do tych produktów w momencie przekazania ich do wykorzystania, należy uznać, że ta całkowita kwota musi prowadzić do wyłączenia z wymaganego przez dyrektywę poziomu opodatkowania wszystkich tych podatków krajowych, które nie mają w rzeczywistości pozafiskalnego charakteru, zarówno ze względu na swą strukturę, jak i ich szczególny cel interpretowany zgodnie z odpowiedzią udzieloną na poprzednie pytanie?
5. Czy użyte w art. 13 ust. 1 e) dyrektywy 2009/28/WE pojęcie opłaty stanowi autonomiczne pojęcie prawa europejskiego, które należy interpretować w sposób szerszy, jako obejmujące pojęcie daniny w ogólnym rozumieniu czy też stanowiące jego synonim?
6. W przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na pytanie poprzednie: czy wskazane w art. 13 ust. 1 e) dyrektywy 2009/28/WE opłaty uiszczane przez konsumentów mogą obejmować te tylko podatki i obciążenia fiskalne, które mają w odpowiednim przypadku rekompensować szkody spowodowane oddziaływaniem na środowisko naturalne i naprawić te związane z takim negatywnym wpływem czy też oddziaływaniem, lecz nie mogą one obejmować tych danin czy świadczeń publicznych, które, ze względu na to, że obciążają energię pochodzącą ze źródeł niezanieczyszczających środowiska, realizują cel mający przede wszystkim budżetowy czy też fiskalny charakter?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 20 kwietnia 2016 r. – Iberenova Promociones S.A.U./ Comisión Superior de Hacienda de la Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha

(Sprawa C-220/16)

(2016/C 243/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha, Sala Contencioso-Administrativo, Sección Segunda

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Iberenova Promociones S.A.U.

Strona pozwana: Comisión Superior de Hacienda de la Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha

Pytania prejudycjalne

1. Czy, skoro zdefiniowane w art. 2 k) dyrektywy 2009/28/WE „systemy wsparcia”, do których należą m.in. zachęty podatkowe polegające na przyznaniu zwolnień i ulg podatkowych czy też zwrotu podatków, określone zostały jako instrumenty służące realizacji określonych w tej dyrektywie celów związanych z wykorzystaniem energii ze źródeł odnawialnych, oznacza to, że wspomniane środki czy też zachęty mają charakter obowiązkowy i wiążący państwa członkowskie bezpośrednio, efektem czego mogą one być powoływane przez zainteresowane jednostki przed wszelkimi organami publicznymi, sądowniczymi i administracyjnymi?

2. Czy użyte po wyliczeniu ww. „systemów wsparcia” polegających na przyznaniu zwolnień i ulg podatkowych czy też zwrotu podatków sformułowanie „nie jest ograniczone do wymienionych środków” należy rozumieć w ten sposób, że do zachęt tych należy właśnie brak opodatkowania, czyli zakaz nakładania na energię pochodzącą ze źródeł odnawialnych jakiegokolwiek szczególnego i wyjątkowego opodatkowania, które należałoby dodać do podatków nakładanych powszechnie w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej i wytwarzaniem energii? Czy należy uznać za objęty ww. ogólnym zakazem dotyczący konkurencji zakaz podwójnego opodatkowania czy też zwielokrotnienia obciążających poszczególne etapy wytwarzania energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych ogólnych czy też szczególnych danin dotyczących tego samego zdarzenia podatkowego, co rozpatrywana w niniejszym przypadku opłata wiatrowa?
3. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej i uznania, że energia pochodząca ze źródeł odnawialnych może zostać opodatkowana, czy dla celów art. 1 ust. 2 dyrektywy 2008/118/WE pojęcie „szczególnego celu” należy interpretować w ten sposób, że cel ten musi być wyłączny, a ponadto podatek obciążający energię ze źródeł odnawialnych musi ze względu na swą strukturę mieć rzeczywiście pozafiskalny – a nie jedynie budżetowy – charakter?
4. Czy, zgodnie z art. 4 dyrektywy 2003/96/WE, który, odnosząc się do poziomów opodatkowania, jakie winny być stosowane przez państwa członkowskie w przypadku produktów energetycznych i energii elektrycznej, przyjmuje jako punkt odniesienia przewidziane w tej dyrektywie minimalne poziomy opodatkowania rozumiane jako całkowita kwota podatków pośrednich i bezpośrednich stosowanych do tych produktów w momencie przekazania ich do wykorzystania, należy uznać, że ta całkowita kwota musi prowadzić do wyłączenia z wymaganego przez dyrektywę poziomu opodatkowania wszystkich tych podatków krajowych, które nie mają w rzeczywistości pozafiskalnego charakteru, zarówno ze względu na swą strukturę, jak i ich szczególny cel interpretowany zgodnie z odpowiedzią udzieloną na poprzednie pytanie?
5. Czy użyte w art. 13 ust. 1 e) dyrektywy 2009/28/WE pojęcie opłaty stanowi autonomiczne pojęcie prawa europejskiego, które należy interpretować w sposób szerszy, jako obejmujące pojęcie daniny w ogólnym rozumieniu czy też stanowiące jego synonim?
6. W przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na pytanie poprzednie: czy wskazane w art. 13 ust. 1 e) dyrektywy 2009/28/WE opłaty uiszczane przez konsumentów mogą obejmować te tylko podatki i obciążenia fiskalne, które mają w odpowiednim przypadku rekompensować szkody spowodowane oddziaływaniem na środowisko naturalne i naprawić te związane z takim negatywnym wpływem czy też oddziaływaniem, lecz nie mogą one obejmować tych danin czy świadczeń publicznych, które, ze względu na to, że obciążają energię pochodzącą ze źródeł niezanieczyszczających środowiska, realizują cel mający przede wszystkim budżetowy czy też fiskalny charakter?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 18 kwietnia 2016 r. – Iberdrola Renovables Castilla La Mancha S.A./Comisión Superior de Hacienda de la Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha

(Sprawa C-221/16)

(2016/C 243/21)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha, Sala Contencioso-Administrativo, Sección Segunda

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Iberdrola Renovables Castilla La Mancha S.A.

Strona pozwana: Comisión Superior de Hacienda de la Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha

Pytania prejudycjalne

1. Czy, skoro zdefiniowane w art. 2 k) dyrektywy 2009/28/WE „systemy wsparcia”, do których należą m.in. zachęty podatkowe polegające na przyznaniu zwolnień i ulg podatkowych czy też zwrotu podatków, określone zostały jako instrumenty służące realizacji określonych w tej dyrektywie celów związanych z wykorzystaniem energii ze źródeł odnawialnych, oznacza to, że wspomniane środki czy też zachęty mają charakter obowiązkowy i wiążący państwa członkowskie bezpośrednio, efektem czego mogą one być powoływane przez zainteresowane jednostki przed wszelkimi organami publicznymi, sądowniczymi i administracyjnymi?
2. Czy użyte po wyliczeniu ww. „systemów wsparcia” polegających na przyznaniu zwolnień i ulg podatkowych czy też zwrotu podatków sformułowanie „nie jest ograniczone do wymienionych środków” należy rozumieć w ten sposób, że do zachęt tych należy właśnie brak opodatkowania, czyli zakaz nakładania na energię pochodzącą ze źródeł odnawialnych jakiegokolwiek szczególnego i wyjątkowego opodatkowania, które należałoby dodać do podatków nakładanych powszechnie w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej i wytwarzaniem energii? Czy należy uznać za objęte ww. ogólnym zakazem dotyczący konkurencji zakaz podwójnego opodatkowania czy też zwielokrotnienia obciążających poszczególne etapy wytwarzania energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych ogólnych czy też szczególnych danin dotyczących tego samego zdarzenia podatkowego, co rozpatrywana w niniejszym przypadku opłata wiatrowa?
3. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej i uznania, że energia pochodząca ze źródeł odnawialnych może zostać opodatkowana, czy dla celów art. 1 ust. 2 dyrektywy 2008/118/WE pojęcie „szczególnego celu” należy interpretować w ten sposób, że cel ten musi być wyłączny, a ponadto podatek obciążający energię ze źródeł odnawialnych musi ze względu na swą strukturę mieć rzeczywiście pozafiskalny – a nie jedynie budżetowy – charakter?
4. Czy, zgodnie z art. 4 dyrektywy 2003/96/WE, który, odnosząc się do poziomów opodatkowania, jakie winny być stosowane przez państwa członkowskie w przypadku produktów energetycznych i energii elektrycznej, przyjmuje jako punkt odniesienia przewidziane w tej dyrektywie minimalne poziomy opodatkowania rozumiane jako całkowita kwota podatków pośrednich i bezpośrednich stosowanych do tych produktów w momencie przekazania ich do wykorzystania, należy uznać, że ta całkowita kwota musi prowadzić do wyłączenia z wymaganego przez dyrektywę poziomu opodatkowania wszystkich tych podatków krajowych, które nie mają w rzeczywistości pozafiskalnego charakteru, zarówno ze względu na swą strukturę, jak i ich szczególny cel interpretowany zgodnie z odpowiedzią udzieloną na poprzednie pytanie?
5. Czy użyte w art. 13 ust. 1 e) dyrektywy 2009/28/WE pojęcie opłaty stanowi autonomiczne pojęcie prawa europejskiego, które należy interpretować w sposób szerszy, jako obejmujące pojęcie daniny w ogólnym rozumieniu czy też stanowiące jego synonim?
6. W przypadku udzielenia twierdzącej odpowiedzi na pytanie poprzednie: czy wskazane w art. 13 ust. 1 e) dyrektywy 2009/28/WE opłaty uiszczane przez konsumentów mogą obejmować te tylko podatki i obciążenia fiskalne, które mają w odpowiednim przypadku rekompensować szkody spowodowane oddziaływaniem na środowisko naturalne i naprawić te związane z takim negatywnym wpływem czy też oddziaływaniem, lecz nie mogą one obejmować tych danin czy świadczeń publicznych, które, ze względu na to, że obciążają energię pochodzącą ze źródeł niezanieczyszczających środowiska, realizują cel mający przede wszystkim budżetowy czy też fiskalny charakter?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Warna (Bułgaria) w dniu 20 kwietnia 2016 r. – „MIP-TS” OOD/Naczałnik na Mitnica Warna

(Sprawa C-222/16)

(2016/C 243/22)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „MIP-TS” OOD

Strona przeciwna: Naczelnik na Mitnica Warna

Pytanie prejudycjalne

Czy zakresem stosowania art. 1 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 791/2011 z dnia 3 sierpnia 2011 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antydumpingowego i ostatecznego pobrania tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rodzajów tkanin siatkowych o otwartych oczkach z włókien szklanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej jest objęty przywóz tkanin siatkowych o otwartych oczkach z włókien szklanych – o wielkości oczka powyżej 1,8 mm na długość i szerokość oraz o wadze powyżej 35 g/m², z wyłączeniem tarcz z włókna szklanego – obecnie objętych kodami CN ex 7019 51 00 i ex 7019 59 00 (kody TARIC 7019 51 00 10 i 7019 59 00 10), które w dniu 10 kwietnia 2012 r. zgłoszono do procedury „dopuszczenia do swobodnego obrotu i końcowej konsumpcji”, wskazując ich pochodzenie z Tajlandii i wysyłając je z tego państwa, lecz które pochodzą z Chińskiej Republiki Ludowej, które to pochodzenie ustalono w ramach postępowania obejmującego dochodzenie i sporządzenie sprawozdania przez służbę OLAF zgodnie z rozporządzeniem nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 20 kwietnia 2016 r. – Asociacija na bylgarskite predpriyatija za mezdunarodni prewozi i pytiszтата (AEBTRI)/Naczelnik na Mitnica Burgas działający jako następca prawny Mitnica Swilengrad

(Sprawa C-224/16)

(2016/C 243/23)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociacija na bylgarskite predpriyatija za mezdunarodni prewozi i pytiszтата (AEBTRI)

Strona przeciwna: Naczelnik na Mitnica Burgas działający jako następca prawny Mitnica Swilengrad

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w celu zapobieżenia wydawaniu sprzecznych orzeczeń sądowych Trybunał [Sprawiedliwości Unii Europejskiej] jest właściwy, aby dokonać – w sposób wiążący sądy państw członkowskich – wykładni [konwencji celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR (konwencji TIR) z dnia 14 listopada 1975 r., zatwierdzonej w imieniu Unii Europejskiej rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2112/78 ⁽¹⁾] w odniesieniu do dziedziny regulowanej w art. 8 i art. 11 tej konwencji w celu oceny istnienia odpowiedzialności stowarzyszenia poręczającego, którą uregulowano także w art. 457 ust. 2 [rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (rozporządzenia przyjętego w celu wykonania kodeksu celnego ⁽²⁾)]?
- 2) Czy wykładnia art. 457 ust. 2 rozporządzenia przyjętego w celu wykonania kodeksu celnego w związku z art. 8 ust. 7 (obecnie art. 11 ust. 2) [konwencji TIR] – oraz not wyjaśniających do tych przepisów – pozwala na przyjęcie, że w wypadku takim jak niniejszy, przy nastąpieniu wymagalności określonych w art. 8 ust. 1 i 2 [konwencji TIR] należności, organy celne powinny domagać się w miarę możliwości ich zapłaty od posiadacza karnetu TIR, bezpośrednio zobowiązanego z tytułu tych kwot, przed wystąpieniem z żądaniem wobec stowarzyszenia poręczającego?

- 3) Czy odbiorcę, który nabył lub zatrzymał towary, co do których jest mu wiadome, że są one przewożone z zastosowaniem karnetu TIR, i w odniesieniu do których nie ustalono, iż zostały one przedstawione i zgłoszone przed docelowym urzędem celnym (urzędem celnym przeznaczenia), należy uważać – jedynie ze względu na te okoliczności – za osobę, która powinna była wiedzieć, że towary usunięto spod dozoru celnego, i stwierdzić, że jest on solidarnym dłużnikiem w rozumieniu art. 203 ust. 3 tiret trzecie w związku z art. 213 [rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny]?
- 4) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie: czy brak działań administracji celnej mających na celu żądanie zapłaty długu celnego od tego odbiorcy stoi na przeszkodzie realizacji odpowiedzialności stowarzyszenia poręczającego określonego w art. 1 pkt 16 [art. 1 lit. q] [konwencji TIR], uregulowanej także w art. 457 ust. 2 rozporządzenia przyjętego w celu wykonania kodeksu celnego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2112/78 z dnia 25 lipca 1978 r. dotyczące zawarcia Konwencji Celnej dotyczącej międzynarodowego przewozu towarów z zastosowaniem karnetów TIR (Konwencja TIR) zawartej w Genewie dnia 14 listopada 1975 r., Dz.U. L 252, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny, Dz.U. L 253, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 2 maja 2016 r. –Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston/T. G. Brosman**

(Sprawa C-251/16)

(2016/C 243/24)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston

Strona pozwana: T. G. Brosman

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada nadużycia prawa, którą zgodnie z wyrokiem Trybunału w sprawie Halifax stosuje się do kwestii związanych z podatkiem VAT, ma bezpośrednią skuteczność wobec jednostki w sytuacji, gdy brak jest środka krajowego, ustanowionego na drodze legislacyjnej lub sądowniczej, który wdrażałby tę zasadę, w okolicznościach, w których – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – zmiana kwalifikacji transakcji poprzedzających sprzedaż i transakcji sprzedaży nabywcom (zwanym dalej łącznie „transakcjami skarżących”), zgodnie z twierdzeniami [Revenue] Commissioners, powodowałyby obciążenie skarżących podatkiem VAT, w sytuacji gdy zobowiązanie podatkowe nie powstało z racji prawidłowego stosowania przepisów prawa krajowego obowiązujących w chwili dokonywania przez skarżących tych transakcji?
- 2) Jeśli odpowiedź na pytanie 1 brzmi, że zasada nadużycia prawa ma bezpośrednią skuteczność wobec jednostki nawet w sytuacji, gdy brak jest środka krajowego ustanowionego na drodze legislacyjnej lub sądowniczej, który wdrażałby tę zasadę, czy zasada ta była wystarczająco jasna i precyzyjna, aby mogła mieć zastosowanie do transakcji skarżących, które miały miejsce przed wydaniem przez Trybunał wyroku Halifax, w szczególności mając na względzie zasadę pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań skarżących?
- 3) Jeśli zasada nadużycia prawa ma zastosowanie do transakcji skarżących, co skutkuje koniecznością zmiany kwalifikacji tych transakcji, to:
 - a) jaki mechanizm prawny należy zastosować, aby obliczyć i pobrać podatek VAT od transakcji skarżących, skoro przepisy prawa krajowego nie przewidywały, aby transakcje te podlegały opodatkowaniu podatkiem VAT, nie przewidywały sposobu jego obliczenia i pobrania, oraz
 - b) w jaki sposób sądy krajowe mają ustalać zobowiązanie z tego tytułu?

- 4) Czy przy ustalaniu, czy podstawowym celem transakcji skarżących było uzyskanie korzyści podatkowej, sąd krajowy powinien brać pod uwagę transakcje poprzedzające sprzedaż samodzielnie (przy czym, jak ustalono, zostały one dokonane wyłącznie ze względów podatkowych), czy też cel transakcji skarżących należy wziąć pod uwagę jako całość?
- 5) Czy art. 4 ust. 9 Value Added Tax Act [ustawy o podatku VAT] należy traktować jako przepis prawa krajowego wdrażający szóstą dyrektywę ⁽¹⁾, mimo iż jest on niezgodny z treścią art. 4 ust. 3 szóstej dyrektywy, którego prawidłowe zastosowanie powoduje, że w odniesieniu do dostawy przed pierwszym zasiedleniem nieruchomości skarżących należałoby traktować jako podmioty podlegające opodatkowaniu, mimo iż wcześniej nastąpiła czynność rozporządzająca podlegająca opodatkowaniu?
- 6) Jeśli art. 4 ust. 9 jest niezgodny z szóstą dyrektywą, czy powoływanie się przez skarżących na ten przepis stanowi nadużycie prawa, które jest sprzeczne z zasadami przyjętymi w wyroku Trybunału w sprawie Halifax?
- 7) Tytułem ewentualnym, jeśli art. 4 ust. 9 nie jest niezgodny z szóstą dyrektywą, czy skarżący uzyskali korzyść podatkową, która jest sprzeczna z celem dyrektywy lub art. 4?
- 8) Czy nawet gdyby art. 4 ust. 9 nie należało traktować jako wdrożenia szóstej dyrektywy, zasada nadużycia prawa sformułowana w wyroku Trybunału w sprawie Halifax ma jednak zastosowanie do transakcji będących przedmiotem niniejszej sprawy poprzez odwołanie się do kryteriów określonych przez Trybunał w wyroku Halifax?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 29 lutego 2016 r. w sprawie T-265/12, Schenker Ltd/Komisja Europejska, wniesione w dniu 12 maja 2016 r. przez Schenker Ltd

(Sprawa C-263/16 P)

(2016/C 243/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Schenker Ltd (przedstawiciele: F. Montag, Rechtsanwalt, F. Hoseinian, adwokat, M. Eisenbarth, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 29 lutego 2016 r. w sprawie T-265/12, Schenker Ltd/Komisja Europejska;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 lit. a) decyzji Komisji z dnia 28 marca 2012 r. w sprawie COMP/39462 – Usługi spedycyjne (zwanej dalej „decyzją”) albo ewentualnie przekazanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania;
- uchylenie lub ewentualnie obniżenie grzywien nałożonych w art. 2 ust. 1 lit. a) decyzji albo ewentualnie przekazanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty odwołania:

1. Sąd naruszył prawo, gdy uznał, że Komisja mogła oprzeć się na wniosku Deutsche Post o zwolnienie z grzywny, że zasada zakazu podwójnej reprezentacji nie została naruszona i że Komisja nie miała obowiązku prowadzenia dochodzenia w sprawie ewentualnego naruszenia tej zasady.
2. Sąd naruszył prawo, gdy dokonując wykładni art. 1 rozporządzenia nr 141/62⁽¹⁾, uznał, że nie ma on zastosowania do zachowań związanych z „nowym systemem wywozu Zjednoczonego Królestwa”.
3. Sąd naruszył prawo, gdy uznał, że chociaż zachowania związane z „nowym systemem wywozu Zjednoczonego Królestwa” były ograniczone do opłat dodatkowych za usługi w zakresie składania związane z przesyłkami ze Zjednoczonego Królestwa do krajów spoza EOG, mogły one wywrzeć znaczący wpływ na handel między państwami członkowskimi.
4. Sąd naruszył prawo, uznając, że Komisja nie naruszyła art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasady dobrej administracji oraz obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE, gdy postanowiła nie uznawać The Brink's Company za solidarnie odpowiedzialną za wnoszącą odwołanie [w charakterze następcy BAX Global Ltd. (UK)] za zachowania związane z „nowym systemem wywozu Zjednoczonego Królestwa”.
5. Zniekształcając treść decyzji, przekraczając uprawnienia przyznane mu na podstawie art. 264 TFUE i nie dokonując wyważenia przy stosowaniu zasady proporcjonalności, Sąd naruszył prawo, gdy uznał, że Komisja, obliczając grzywny, nie naruszyła art. 23 rozporządzenia nr 1/2003⁽²⁾, zasady proporcjonalności oraz zasady, że kara powinna być odpowiednia do naruszenia.
6. Sąd naruszył prawo, gdy potwierdził stawki obniżenia zastosowane przez Komisję na podstawie komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r.⁽³⁾, a ponadto zniekształcił treść decyzji.

⁽¹⁾ EWG: Rozporządzenie Rady nr 141 wyłączające transport ze stosowania rozporządzenia Rady nr 17 (Dz.U. 1962, 124, s. 2751).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

⁽³⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2006, C 298, s. 17).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 29 lutego 2016 r. w sprawie T-267/12, Deutsche Bahn AG i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 12 maja 2016 r. przez spółki Deutsche Bahn AG, Schenker AG, Schenker China Ltd i Schenker International (H.K.) Ltd

(Sprawa C-264/16 P)

(2016/C 243/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Deutsche Bahn AG, Schenker AG, Schenker China Ltd i Schenker International (H.K.) Ltd (przedstawiciele: F. Montag, Rechtsanwalt, F. Hoseinian, avocat, M. Eisenbarth, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 29 lutego 2016 r. w sprawie T-267/12, Deutsche Bahn AG i in./Komisja;
- stwierdzenie nieważności art.1 ust. 2 lit. g), art. 1 ust. 3 lit. a), art. 1 ust. 3 lit. b) i art. 1 ust. 4 lit. h) decyzji Komisji z dnia 28 marca 2012 r. w sprawie COMP/39462 – Usługi spedycyjne (zwanej dalej „sporną decyzją”) lub, ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- uchylenie lub, ewentualnie, obniżenie grzywien nałożonych w art. 2 ust. 2 lit. g), art. 2 ust. 3 lit. a), art. 2 ust. 3 lit. b) i art. 2 ust. 4 lit. h) spornej decyzji lub, ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą pięć zarzutów:

1. Sąd naruszył prawo, uznając, że Komisja była uprawniona do oparcia się na złożonym przez spółkę Deutsche Post wniosku o zwolnienie z grzywny, że zasada zakazująca podwójnej reprezentacji nie została naruszona i że Komisja nie była zobowiązana do zbadania, czy zasada ta nie została ewentualnie naruszona.
2. Sąd naruszył prawo, interpretując art. 1 rozporządzenia nr 141/62⁽¹⁾ w ten sposób, że nie ma on zastosowania do zachowań dotyczących „systemu oczywiście wcześniejszego”.
3. Sąd naruszył prawo, uznając, że Komisja nie naruszyła art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasady dobrej administracji i obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 TFUE, gdy postanowił, że The Brink’s Company nie zostanie obciążona odpowiedzialnością solidarną wraz ze spółką Schenker China Ltd. [będącą następcą prawnym spółki BAX Global (China) Co. Ltd.] za zachowania dotyczące „chińskiego czynnika dostosowania walut”.
4. Sąd naruszył prawo, przeinaczając treść spornej decyzji, przekraczając zakres uprawnień przyznanych mu na mocy art. 264 TFUE i nie wyważając wchodzących w grę interesów w ramach stosowania zasady proporcjonalności, gdy uznał, że przy obliczaniu grzywien Komisja nie naruszyła art. 23 rozporządzenia nr 1/2003⁽²⁾, zasady proporcjonalności ani zasady współmierności kary do naruszenia.
5. Sąd naruszył prawo, potwierdzając stawki obniżek zastosowane przez Komisję na podstawie komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r.⁽³⁾. Sąd przeinaczył treść spornej decyzji i naruszył prawo skarżących do sprawiedliwego procesu.

⁽¹⁾ EWG: Rozporządzenie Rady nr 141 w sprawie niestosowania rozporządzenia nr 17 do sektora transportu (Dz.U. 1962, 124, s. 2751).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

⁽³⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2006, C 298, s. 17).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 29 lutego 2016 r. w sprawie T-270/12, Panalpina World Transport (Holding) Ltd i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 13 maja 2016 r. przez spółki Panalpina World Transport (Holding) Ltd, Panalpina Management AG i Panalpina China Ltd.

(Sprawa C-271/16 P)

(2016/C 243/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Panalpina World Transport (Holding) Ltd, Panalpina Management AG i Panalpina China Ltd (przedstawiciele: S. Mobley, A. Stratakis, A. Gamble, Solicitors)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oddalono w nim pierwszy zarzut wnoszących odwołanie dotyczący naruszeń;
- zmiana art. 2 ust. 2 i art. 2 ust. 3 decyzji Komisji z dnia 28 marca 2012 r. w sprawie COMP/39462 – Usługi spedycyjne (zwanej dalej „sporną decyzją”) w zakresie, w jakim przepisy te dotyczą wnoszących odwołanie, i obniżenie, w wykonaniu nieograniczonego prawa orzekania, grzywien nałożonych na wnoszące odwołanie; oraz
- w każdym wypadku obciążenie Komisji własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w związku z niniejszym postępowaniem i w związku z postępowaniem przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Ustalając, że Komisja nie odstąpiła od swej praktyki decyzyjnej i nie naruszyła prawa ani zasad proporcjonalności i równego traktowania, Sąd naruszył prawo poprzez oczywiste przekroczenie granic racjonalnej oceny przedłożonych mu dowodów oraz błędne zastosowanie odnośnego orzecznictwa. Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą konkretnie zarzuty, w ramach których twierdzą, że:

1. Sąd naruszył prawo, oczywiście przekraczając granice racjonalnej oceny dowodów w odniesieniu do kwestii, czy badane naruszenia, a w szczególności naruszenia dotyczące AMS i CAF, obejmowały cały „pakiet usług” spedycyjnych;
 2. Sąd naruszył prawo, odstępując od zastosowania wynikającej z orzecznictwa zasady, w myśl której w wypadku naruszenia odnoszącego się do danego składnika produktu lub usługi, Komisja powinna uwzględnić wyłącznie sprzedaż, jaka może zostać przypisana owemu składnikowi.
-

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2016 r. – Good Luck Shipping/Rada

(Sprawy połączone T-423/13 i T-64/14) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec niektórych osób i podmiotów w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej w Iranie — Zamrożenie środków finansowych — Naruszenie prawa — Podstawa prawna — Błąd w ocenie — Brak dowodów)

(2016/C 243/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Good Luck Shipping LLC (Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: F. Randolph, QC, M. Lester, barrister, M. Taher, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: V. Piessevaux i B. Driessen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2013/270/WPZiB z dnia 6 czerwca 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 156, s. 10), rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 522/2013 z dnia 6 czerwca 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 156, s. 3), decyzji Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 306, s. 18) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 306, s. 3) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącej, a po drugie, żądanie stwierdzenia niemożności stosowania decyzji Rady 2013/497/WPZiB z dnia 10 października 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 272, s. 46) i rozporządzenia Rady (UE) nr 971/2013 z dnia 10 października 2013 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2013, L 272, s. 1).

Sentencja

1) W zakresie, w jakim akty te dotyczą Good Luck Shipping LLC, stwierdza się nieważność:

- decyzji Rady 2013/270/WPZiB z dnia 6 czerwca 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;
- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 522/2013 z dnia 6 czerwca 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;
- decyzji Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu;
- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu.

- 2) Skutki wynikające z decyzji 2013/661 zostają utrzymane w mocy wobec Good Luck Shipping do czasu, gdy skuteczne stanie się stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 1154/2013.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Good Luck Shipping.

⁽¹⁾ Dz.U. C 325 z 9.11.2013.

Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2016 r. – Komisja/McCarron Poultry

(Sprawa T-226/14) ⁽¹⁾

[Klauzula arbitrażowa — Piąty program ramowy w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i prezentacji (1998–2002) — Umowa dotycząca dziedziny „Energia, środowisko i zrównoważony rozwój” — Rozwiązanie umowy — Zwrot części zaliczek — Odsetki za opóźnienie — Postępowanie zaoczne]

(2016/C 243/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Cappelletti i F. Moro, następnie F. Moro, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata R. van der Houta)

Strona pozwana: McCarron Poultry Ltd (Killacorn Emyvale, Irlandia)

Przedmiot

Skarga wniesiona na podstawie art. 272 TFUE, zmierzająca do obciążenia strony pozwanej obowiązkiem zwrotu części kwoty zaliczek wypłaconych przez Komisję na podstawie umowy NNE5/1999/20229 wraz z odsetkami za opóźnienie.

Sentencja

- 1) McCarron Poultry Ltd zostaje zobowiązana do zwrotu na rzecz Komisji Europejskiej kwoty 900 662,25 EUR wraz z odsetkami za opóźnienie w stosunku 2,50 % rocznie za okres od dnia 1 grudnia 2010 r. do dnia całkowitej spłaty zadłużenia.
- 2) McCarron Poultry zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 212 z 7.7.2014.

Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2016 r. – Ice Mountain Ibiza/EUIPO – Etyam (ocean beach club ibiza)

(Sprawa T-753/14) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ocean beach club ibiza — Wcześniejsze, graficzny i słowny, krajowe znaki towarowe ocean drive Ibiza-hotel i OCEAN THE GROUP — Unieważnienie prawa do wcześniejszego znaku towarowego służącego za podstawę zaskarżonej decyzji — Umorzenie postępowania)

(2016/C 243/30)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ice Mountain Ibiza, SL (San Antonio, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J.L. Gracia Albero, F. Miazetto i E. Cebollero González)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: adwokat S. Palmero Cabezas)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Etyam, SL (Ibiza, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 31 lipca 2014 r. (sprawa R 2293/2013-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Etyam a Ice Mountain Ibiza.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Każda strona pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2015.

Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2016 r. – Ice Mountain Ibiza/EUIPO – Marbella Atlantic Ocean Club (ocean beach club ibiza)

(Sprawa T-5/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ocean beach club ibiza — Wcześniejsze graficzne znaki towarowe OC ocean club i OC ocean club Ibiza — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2016/C 243/31)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ice Mountain Ibiza, SL (San Antonio, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J.L. Gracia Albero, F. Miazetto i E. Cebollero González)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Marbella Atlantic Ocean Club, SL (Puerto Banús, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 października 2014 r. (sprawa 2292/2013-1), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Marbella Atlantic Ocean Club a Ice Mountain Ibiza.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ice Mountain Ibiza, SL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 2.3.2015.

Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2016 r. – Ice Mountain Ibiza/EUIPO – Marbella Atlantic Ocean Club (ocean ibiza)

(Sprawa T-6/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ocean ibiza — Wcześniejsze graficzne krajowe znaki towarowe OC ocean club i OC ocean club Ibiza — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2016/C 243/32)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Ice Mountain Ibiza, SL (San Antonio, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. L. Gracia Albero, F. Miazetto i E. Cebollero González)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: Marbella Atlantic Ocean Club, SL (Puerto Banús, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 października 2014 r. (sprawa R 2207/2013-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Marbella Atlantic Ocean Club a Ice Mountain Ibiza.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ice Mountain Ibiza, SL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 2.3.2015.

Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2016 r. – El Corte Inglés/EUIPO – Grup Supeco Maxor (Supeco)

(Sprawa T-126/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Supeco — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy SUPER COR — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Zakres badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą — Towary i usługi, na których oparto sprzeciw — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zasada 15 ust. 2 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Komunikat nr 2/12]

(2016/C 243/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J.L. Rivas Zurdo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: E. Scheffer i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Grup Supeco Maxor, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat S. Martínez-Almeida y Alejos-Pita)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 grudnia 2014 r. (sprawa R 1112/2014-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między El Corte Inglés, SA a Grup Supeco Maxor, SL.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) El Corte Inglés, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 155 z 11.5.2015.

Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2016 r. – U-R LAB/EUIPO (THE DINING EXPERIENCE)

(Sprawy T-422/15 i T-423/15) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie unijnych znaków towarowych, graficznego i słownego, THE DINING EXPERIENCE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009]

(2016/C 243/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: U-R LAB (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokat G. Barbaut)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Przedmiot

Dwie skargi na dwie decyzje Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 maja 2015 r. (sprawy R 2541/2014-4 i R 2542/2014-4) dotyczące rejestracji, po pierwsze, oznaczenia graficznego i, po drugie, oznaczenia słownego THE DINING EXPERIENCE jako unijnych znaków towarowych.

Sentencja

- 1) Sprawy T-422/15 i T-423/15 zostają połączone do celów wydania niniejszego wyroku.
- 2) Skargi zostają oddalone.
- 3) U-R LAB zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 5.10.2015.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2016 r. – KK/EASME**(Sprawa T-376/15)**

(2016/C 243/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: KK (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat J.P. Spitzer)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (EASME)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 15 czerwca 2015 r., w której EASME odrzuciła wniosek skarżącej;
- zasądzenie od EASME zapłaty na jej rzecz kwoty 50 000 EUR tytułem odszkodowania za utraconą szansę oraz kwoty 90 800 EUR w celu naprawienia szkody materialnej poniesionej przez skarżącą;
- obciążenie EASME całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty w celu poparcia swoich żądań stwierdzenia nieważności.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niedostępności technicznej portalu internetowego, na którym miał zostać złożony wniosek strony skarżącej w odpowiedzi na zaproszenie do składania wniosków i powiązane działania wynikające z programu ramowego w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) – Horyzont 2020.
2. Zarzut drugi dotyczący okoliczności, że strona skarżąca – wbrew temu, co utrzymywała EASME – nie podpisała w oszukańczy sposób zobowiązania zaciągniętego w chwili złożenia akt obejmujących jej wnioski.
3. Zarzut trzeci dotyczący okoliczności, że odrzucenie wniosku złożonego przez stronę skarżącą jest sprzeczne z regulaminem konkursu.

Strona skarżąca podnosi także dwa zarzuty na poparcie swoich żądań odszkodowawczych.

1. Zarzut pierwszy dotyczący szkody materialnej, którą strona skarżąca miała ponieść w związku z utratą szansy.
2. Zarzut drugi dotyczący szkody materialnej, którą strona skarżąca miała ponieść w wyniku czasu poświęconego na przygotowanie odpowiedzi na zaproszenie do składania wniosków.

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2016 r. – Gregis/EUIPO – DM9 Automobili (ATS)**(Sprawa T-5/16)**

(2016/C 243/36)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Gian Luca Gregis (Adeje, Hiszpania) (przedstawiciel: M. Bartolucci, avvocato)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: DM9 Automobili Srl (Borgomanero, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny znak towarowy Unii Europejskiej zawierający element słowny „ATS” – wspólnotowy znak towarowy nr 9 799 719

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w rejestracji przeniesienia

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 października 2015 r. w sprawie R 588/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności przeniesienia T8391925 z dnia 14 kwietnia 2014 r.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 17 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady 31 rozporządzenia nr 2868/95;
- Naruszenie zasady 84 ust. 3 lit. b) rozporządzenia nr 2868/95.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2016 – Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-167/16)

(2016/C 243/37)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/180 z dnia 9 lutego 2016 r. zmieniającej załącznik do decyzji wykonawczej 2014/709/UE w sprawie środków kontroli w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do afrykańskiego pomoru świń w niektórych państwach członkowskich, w odniesieniu do wpisów dotyczących Estonii, Litwy i Polski (Dz.U. L 35, str. 12), w części dotyczącej włączenia gminy Czyże, pozostałej części gminy Zabłudów oraz gminy Hajnówka z miastem Hajnówka do części II załącznika do decyzji 2014/709/UE.
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, poprzez naruszenie wymogu konieczności zaskarżonych środków do realizacji zamierzonych celów, naruszenie wymogu odpowiedniości zaskarżonych środków do realizacji zamierzonych celów, i naruszenie wymogu proporcjonalności sensu stricto zaskarżonych środków.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55, str. 13) oraz w regulaminie Stałego Komitetu Ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2016 r. – Guardian Glass España, Central Vidriera/Komisja

(Sprawa T-170/16)

(2016/C 243/38)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Guardian Glass España, Central Vidriera, S.L. (Llodio, Hiszpania) (przedstawiciele: M. Araujo Boyd, D. Armesto Macías, A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- dopuszczenie skargi i zawartych w niej zarzutów skargi o stwierdzenie nieważności;
- uznanie zarzutów skargi, a w konsekwencji, o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zarządzenie ponownego wszczęcia formalnej procedury w rozumieniu art. 108 ust. 2 TFUE w celu umożliwienia skarżącym wykonania ich praw proceduralnych oraz w celu umożliwienia Komisji formalnego rozstrzygnięcia w sposób zgodny z prawem jej wątpliwości dotyczących zgodności spornej pomocy;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji Europejskiej odmawiającej uznania za zgodne z rynkiem wewnętrznym określonych pomocy otrzymanych przez Guardian, podanej do wiadomości hiszpańskich organów pismem z dnia 15 lipca 2015 r. noszącym nazwę „Sprawy finansowe Kraju Basków (Araba) – Nieformalna informacja dotyczące dodatkowych wymogów zgodności z RAG 1998” i doręczonym skarżącym przez hiszpańskie organy w dniu 19 lutego 2016 r.”.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy

Zasadniczo strona skarżąca twierdzi, że Komisja przyjęła decyzję, w której uznała indywidualną pomoc za sprzeczną z rynkiem wewnętrznym z naruszeniem art. 250 TFUE i zasady kolegialności, ponieważ decyzja nie została przyjęta przez kolegium komisarzy, a tym samym z naruszeniem art. 108 ust. 2 TFUE, jak również art. 4 i 13 rozporządzenia 659/1999⁽¹⁾, ponieważ nie przeprowadzono procedury formalnej poprzedzającej wydanie decyzji.

2. Zarzut drugi

W drugim zarzucie skargi o stwierdzenie nieważności, sformułowanym subsydiarnie, strona skarżąca powołuje się na naruszenie art. 107 ust. 3 TFUE twierdząc, że decyzja Komisji zawiera błąd dotyczący sprzeczności pomocy z rynkiem wewnętrznym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2016 r. – Make up for ever/EUIPO – L'Oréal (MAKE UP FOR EVER PROFESSIONAL)

(Sprawa T-185/16)

(2016/C 243/39)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Make up for ever SA (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat C. Caron)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: L'Oréal (Paryż, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „MAKE UP FOR EVER PROFESSIONAL” – unijny znak towarowy nr 3 371 341

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 lutego 2016 r. w sprawie R 3222/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie ważności graficznego unijnego znaku towarowego zawierającego elementy słowne „MAKE UP FOR EVER PROFESSIONAL” nr 3 371 341 dla ogółu towarów i usług wskazanych przy składaniu wniosku;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

- w razie potrzeby przekazanie sprawy EUIPO w celu jej dalszego prowadzenia;
- obciążenie spółki L'Oréal kosztami wynikającymi z postępowania przed Wydziałem Unieważnień EUIPO, Izbą Odwoławczą EUIPO oraz niniejszej skargi do Sądu.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009
- Naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 .

Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2016 r. – Anton Riemerschmid Weinbrennerei und Likörfabrik/EUIPO – Viña y Bodega Botalcura (LITU)

(Sprawa T-187/16)

(2016/C 243/40)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Anton Riemerschmid Weinbrennerei und Likörfabrik GmbH & Co. KG (Erding, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Koch Moreno)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Viña y Bodega Botalcura SA (Las Condes, Chile)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Viña y Bodega Botalcura SA

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „LITU” – zgłoszenie nr 12 684 833

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 lutego 2016 r. w sprawie R 719/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- wydanie orzeczenia uwzględniającego skargę poprzez stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- odrzucenie zgłoszenia unijnego znaku towarowego dokonanego dla słownego oznaczenia LITU w odniesieniu do wszystkich towarów;
- obciążenie strony pozwanej i Viña y Bodega Botalcura SA kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2016 r. – Andrea Incontri/EUIPO – HigoL (ANDREA INCONTRI)

(Sprawa T-197/16)

(2016/C 243/41)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Andrea Incontri Srl (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Perani i J. Graffer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: HigoL, SA (Baguim do monte, Portugalia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „ANDREA INCONTRI” – zgłoszenie nr 10 985 323

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 lutego 2016 r. w sprawie R 146/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji w całości;
- w rezultacie dopuszczenie zgłoszenia unijnego znaku towarowego nr 10 985 323 ANDREA INCONTRI w całości;
- obciążenie pozostałych uczestników postępowania kosztami niniejszego postępowania, a także kosztami postępowania w sprawie sprzeciwu i postępowania odwoławczego przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2016 r. – Ranocchia/ERCEA

(Sprawa T-208/16)

(2016/C 243/42)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Graziano Ranocchia (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: C. Intino, adwokat)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych (ERCEA) (Bruksela, Belgia)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji komisji odwoławczej ERCEA z dnia 26 lutego 2016 r., sygn. Ares (2016)1020667 – 29/02/2016, wydanej w następstwie odwołania wniesionego w dniu 22 grudnia 2016 r., od oceny prof. José Labastidy zawartej w piśmie z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. Ares (2015)5922529;
- stwierdzenie nieważności oceny prof. José Labastidy zawartej w piśmie z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. Ares (2015) 5922529 oraz aktów powiązanych z cytowanymi aktami, w tym wykazu projektów zatwierdzonych przez panel SH5-Cultures and Cultural Production ERC-Cog-2015, opublikowanego przez ERCEA w komunikacie prasowym z dnia 12 lutego 2016 r.;
- stwierdzenie nieważności każdego aktu poprzedzającego, powiązanego i wynikającego z nich.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca powołuje się na nadużycie władzy z uwagi na oczywiście nieracjonalny charakter decyzji, błędną interpretację okoliczności faktycznych prowadzącą do niezatwierdzenia programu, a także naruszenie regulaminu ERCEA w zakresie oceny programów.

Procedury selekcyjne są obarczone błędem w zakresie zarówno przedmiotowej jak i podmiotowej oceny.

W tym pierwszym zakresie, podniesiony został zarzut oparty na rozbieżności między oceną poszczególnych członków komisji (wybitnie pozytywną) a końcową decyzją (odrzuć program), a także błędnym stosowaniu kryteriów oceny.

Co się tyczy tego drugiego aspektu, strona skarżąca podkreśla wprowadzające w błąd przedstawienie aktów i okoliczności faktycznych, które doprowadziło do odrzucenia programu. W szczególności podkreślone zostało błędne zastosowanie kryterium jakości do celów oceny.

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2016 r. – Łukasz/Rada

(Sprawa T-210/16)

(2016/C 243/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ołena Łukasz (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: M. Cessieux, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi Ołeny Łukasz za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie, w zakresie w jakim dotyczy ona skarżącej;

- stwierdzenie nieważności później przyjętych decyzji i rozporządzeń przedłużających ważność środków ograniczających ustanowionych w decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. i uaktualniających uzasadnienie stosowania tych środków, czyli:
 - decyzji Rady 2015/364/WPZiB z dnia 5 marca 2015 r.;
 - rozporządzenia Rady (UE) nr 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r.;
 - decyzji Rady 2015/876/WPZiB z dnia 5 czerwca 2015 r.;
 - rozporządzenia Rady (UE) nr 2015/869 z dnia 5 czerwca 2015 r.;
 - decyzji Rady 2016/318/WPZiB z dnia 4 marca 2016 r.;
 - rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 4 marca 2016 r.;
- nakazanie Radzie Unii Europejskiej pokrycie kosztów postępowania na podstawie art. 87 i 91 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznego środka prawnego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieprzebrzegania kryteriów ustanowionych w art. 1 decyzji 2014/119/WPZiB, powtórzonych w motywie 4 rozporządzenia (UE) nr 208/2014, w motywie 3 decyzji 2015/364/WPZiB, powtórzonych w motywie 2 rozporządzenia (UE) nr 2015/357, w motywie 4 decyzji 2015/876/WPZiB, powtórzonych w motywie 3 rozporządzenia (UE) nr 2015/357, w motywie 4 decyzji 2016/318/WPZiB, powtórzonych w motywie 2 rozporządzenia (UE) nr 2015/357.
4. Zarzut czwarty dotyczący popełnionego przez Radę błędu dotyczącego okoliczności faktycznych.
5. Zarzut piąty dotyczący oczywistego naruszenia prawa własności skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2016 r. – El Corte Inglés/EUIPO — Elho Business & Sport (FRee STyLe)

(Sprawa T-212/16)

(2016/C 243/44)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Rivas Zurdo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Elho Business & Sport Vertriebs GmbH (Monachium, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „Free STyLe” – unijny znak towarowy nr 10 317 642

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 lutego 2016 r. w sprawie R 377/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony lub stron, które żądają oddalenia niniejszej skargi, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 52 ust. 1 lit. a) tego aktu;
- Współistnienie kolidujących ze sobą znaków towarowych oraz innych oznaczeń zawierających określenie „FREE STYLE”;
- Niezastosowanie się przez Izbę Odwoławczą w jej decyzji do ustanowionego w art. 76 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 207/2009 obowiązku odrzucenia dowodów przedstawionych przez wnoszącego odwołanie po upływie wyznaczonego w tym celu terminu.

Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2016 r. – El Corte Inglés/EUIPO — Elho Business & Sport (FREE STYLE)

(Sprawa T-213/16)

(2016/C 243/45)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Rivas Zurdo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Elho Business & Sport Vertriebs GmbH (Monachium, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „FREE STYLE” – unijny znak towarowy nr 4 761 731

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 lutego 2016 r. w sprawie R 387/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony lub stron, które żądają oddalenia niniejszej skargi, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Zarzuty i żądania identyczne z tymi podnoszonymi w sprawie T-212/16, El Corte Inglés/EUIPO – Elho Business & Sport (FRee STyLe).

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2016 r. – Vignerons de la Méditerranée/EUIPO - Bodegas Grupo Yllera (LE VAL FRANCE)

(Sprawa T-216/16)

(2016/C 243/46)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Vignerons de la Méditerranée (Narbona, Francja) (przedstawiciel: adwokat M. Karsenty-Ricard)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Bodegas Grupo Yllera SL (Rueda, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „LE VAL FRANCE” – zgłoszenie nr 12 162 921

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 marca 2016 r. w sprawie R 427/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie sprzeciwu spółki Bodegas Grupo Yllera SL nr B 2 307 737 wniesionego wobec rejestracji unijnego znaku towarowego nr 12 162 921 zgłoszonego przez spółkę Vignerons de la Méditerranée;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2016 r. – Haverkamp/EUIPO - Sissel (dywanik)**(Sprawa T-227/16)**

(2016/C 243/47)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Reinhard Haverkamp (Kindberg, Austria) (przedstawiciel: adwokat A. Waldenberger)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Sissel GmbH (Bad Dürkheim, Niemcy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego wzoru:* Strona skarżąca*Sporny wzór:* Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską wzoru „dywanik” – międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską wzoru nr DM/072187-0001*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 lutego 2016 r. w sprawie R 2618/2014-3**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania w przedmiocie skargi i postępowania przed Izbą Odwoławczą, a także kosztami postępowania w sprawie o unieważnienie prawa do wzoru przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2016 r. – Haverkamp/EUIPO – Sissel (Wzór powierzchni płyty zwirowej)**(Sprawa T-228/16)**

(2016/C 243/48)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Reinhard Haverkamp (Kindberg, Austria) (przedstawiciel: adwokat A. Waldenberger)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Sissel GmbH (Bad Dürkheim, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Reinhard Haverkamp

Sporny wzór: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską wzoru „Wzór powierzchni plaży zwirowej” – międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską nr DM/072198–0001

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 lutego 2016 r. w sprawie R 2619/2014-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania w sprawie skargi oraz kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą oraz postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 5 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002;
- Naruszenie art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002.

**Odwołanie wniesione w dniu 12 maja 2016 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego
w dniu 2 marca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-3/15, Frieberger i Vallin/
Komisja**

(Sprawa T-232/16 P)

(2016/C 243/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Jürgen Frieberger (Woluwe-Saint-Lambert, Belgia) i Benjamin Vallin (Saint-Gilles, Belgia)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnoszą do Sądu o:

- Uchylenie wyroku sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 2 marca 2016 r. w sprawie F-3/15, Frieberger i Vallin/ Komisja, w zakresie w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uznał za zasadny czwarty zarzut skargi;
- W odniesieniu do postępowania w pierwszej instancji, w zakresie w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że stan postępowania pozwala na rozstrzygnięcie sprawy, oddalenie skargi jako bezzasadnej i obciążenie skarżących kosztami postępowania;
- W odniesieniu do postępowania w odwołaniu, orzeczenie, że każda ze stron pokrywa własne koszty postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przeinaczenia argumentów podniesionych w pierwszej instancji oraz naruszenia zakazu orzekania ultra petita.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa przy wykładni art. 26 ust. 5 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa przy wykładni pojęcia przeniesienia uprawnień emerytalnych na podstawie art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady równego traktowania.

Odwołanie wniesione w dniu 12 maja 2016 r. przez Joségo Luisa Ruiza Molinę od wyroku wydanego w dniu 2 marca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-60/15, Ruiz Molina/OHIM

(Sprawa T-233/16 P)

(2016/C 243/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: José Luis Ruiz Molina (San Juan de Alicante, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci N. Lhoëst i S. Michiels)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- Uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 2 marca 2016 r. w sprawie F-60/15;
- Obciążenie drugiej strony postępowania całością kosztów obu instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 8 akapit 1 Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia powagi rzeczy osądzonej wyroku z dnia 15 września 2011 r., Bennett i in./OHIM, F-102/09, EU:F:2011:138.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony UNICE, CEEP i ETUC (Dz.U. 1999, L 175, s. 43), wdrażającej porozumienie ramowe ramowego w sprawie pracy na czas określony zawarte w dniu 18 marca 1999 r. przez ogólne organizacje międzybranżowe, oraz utrwalonych zasad i standardów międzynarodowego prawa socjalnego w odniesieniu do stabilności zatrudnienia.
 4. Zarzut czwarty dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonego wyroku.
-

Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2016 r. – Meissen Keramik/EUIPO – Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen (Meissen)

(Sprawa T-234/16)

(2016/C 243/51)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Meissen Keramik GmbH (Meißen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Vohwinkel i M. Bagh)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen GmbH (Meißen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen GmbH

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Meissen” – unijny znak towarowy nr 3 743 663

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2016 r. w sprawie R 2622/2014-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim orzeczono na niekorzyść skarżącej, to znaczy oddalono odwołanie wnioskodawcy i skarżącej w niniejszej sprawie, oraz w wyniku odwołania właściciela znaku zaskarżoną decyzję Wydziału Unieważnień uchylono i oddalono wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku;
- jeżeli Sąd zdecyduje się na zmianę decyzji: stwierdzenie wygaśnięcia unijnego znaku towarowego nr 3 743 633 w całości – w przeciwnym wypadku przekazanie sprawy do Urzędu celem ponownego rozpoznania.
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2016 r. – Biogena Naturprodukte/EUIPO (ZUM wohl)

(Sprawa T-236/16)

(2016/C 243/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Biogena Naturprodukte GmbH & Co KG (Salzburg, Austria) (przedstawiciel: adwokat I. Schiffer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „ZUM wohl” – zgłoszenie nr 13 666 871

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 lutego 2016 r. w sprawie R 1982/2015-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie, że oznaczenie zgłoszone pod numerem GM 013 666 871 dla wskazanych w zgłoszeniu z dnia 23 stycznia 2015 r. towarów i usług z klas 29, 30, 32 i 43 zostaje w pełni dopuszczone do rejestracji w charakterze wspólnotowego znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przez zgłaszającą w postępowaniu rejestrowym;
- obciążenie EUIPO kosztami niniejszego postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2016 r. – Polskie Zdroje/EUIPO (perlage)

(Sprawa T-239/16)

(2016/C 243/53)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Polskie Zdroje sp.z o.o. sp.k. (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: T. Gawrylczyk, radca prawny)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny znak towarowy Unii Europejskiej „perlage” – zgłoszenie nr 13 472 899

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 marca 2016 r. w sprawie R 1129/2015-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2016 r. – Freddo/EUIPO – Freddo Freddo (Freggo)**(Sprawa T-243/16)**

(2016/C 243/54)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Freddo SA (Buenos Aires, Argentyna) (przedstawiciele: S. Malynicz, QC, K. Gilbert, G. Lodge, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Freddo Freddo, SL (Madryt, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „Freggo” – zgłoszenie nr 7 606 064

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 lutego 2016 r. w sprawie R 919/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO (oraz w wypadku wstąpienia przez nią do postępowania w charakterze interwenienta, Freddo Freddo, SL) kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2016 r. – Janukowycz/Rada**(Sprawa T-244/16)**

(2016/C 243/55)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Wiktor Fedorowycz Janukowycz (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: T. Beazley, QC)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016 L 60, s. 76), w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016 L 60, s. 1), z tego względu, że nie uchylono w nim rozporządzenia nr 208/2014, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;
- nakazanie Radzie pokrycie kosztów postępowania poniesionych przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzi, że Rada Unii Europejskiej (zwana dalej „Radą”) przyjęła podważane środki na niewłaściwej podstawie prawnej. Po pierwsze, podważane środki nie spełniają warunków umożliwiających Radzie oparcie się na art. 29 TUE. A zatem między innymi: (i) wyraźnie powołane przez Radę cele (wzmocnienie państwa prawa i zapewnienie poszanowania praw człowieka na Ukrainie) są tylko niejasnymi stwierdzeniami, które nie mogą zgodnie z prawem stanowić podstawy dla tych środków; (ii) podstawa prawna, na którą Rada próbuje się powołać, nie posiada żadnego wystarczającego związku z odpowiednim poziomem wymaganej w tych okolicznościach kontroli sądowej oraz (iii) nałożenie na skarżącego środków ograniczających w rzeczywistości oznacza wsparcie i usankcjonowanie działań nowego reżimu na Ukrainie, który sam podważa zasadę pewności prawa i państwa prawa, a także narusza prawa człowieka i jest gotowy do ich systematycznego naruszania. Po drugie, nie zostały spełnione warunki umożliwiające odwołanie się do art. 215 TFUE, ponieważ nie istniała ważna decyzja wydana na podstawie rozdziału 2 tytułu V TUE. Po trzecie, nie istnieje wystarczający związek umożliwiający powołanie się względem skarżącego na art. 215 TFUE.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący podnosi, że Rada nadużyła władzy. Rzeczywistym celem, do którego Rada zmierza poprzez wprowadzenie w życie podważanych środków, była w istocie próba zdobycia przychylności obecnego reżimu na Ukrainie (tak aby Ukraina nawiązała bliższe stosunki z Unią Europejską), a nie cele i względy przedstawione w podważanych środkach.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżący twierdzi, że Rada nie przedstawiła uzasadnienia. Uzasadnienie przedstawione w podważanych środkach w celu objęcia nimi skarżącego było nie tylko błędne, ale też stereotypowe, niewłaściwe i nieodpowiednio zindywidualizowane.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący twierdzi, że w rozpatrywanym okresie nie spełniał kryteriów wymaganych do zastosowania wobec niego środków ograniczających.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący podnosi, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie przy objęciu skarżącego podważanymi środkami. Rada popełniła oczywisty błąd poprzez ponowne objęcie skarżącego podważanymi środkami, pomimo wyraźnego rozdzwisku pomiędzy „uzasadnieniem” a odpowiednimi kryteriami dotyczącymi zastosowania środków ograniczających.

6. Zarzut szósty, w którym skarżący twierdzi, że zostało naruszone jego prawo do obrony i że został on pozbawiony skutecznej ochrony prawnej. Między innymi Rada nie skonsultowała się w sposób odpowiedni ze skarżącym przed ponownym objęciem go środkami ograniczającymi, a skarżącemu nie umożliwiono we właściwy i słuszny sposób skorygowania błędów lub przedstawienia informacji dotyczących jego sytuacji osobistej.
7. Zarzut siódmy, w którym skarżący podnosi, że zostało naruszone jego prawo własności, zagwarantowane w art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ między innymi środki ograniczające stanowią nieuzasadnione i nieproporcjonalne naruszenie tego prawa w szczególności z następujących powodów: (i) żadna informacja nie wskazuje na to, że jakiegokolwiek środki, które rzekomo zostały sprzeniewierzone przez skarżącego, uważa się za środki, które zostały przeniesione poza Ukrainę; oraz (ii) nie jest ani konieczne ani właściwe zamrażanie wszystkich aktywów skarżącego, ponieważ organy ukraińskie właśnie oszacowały wysokość szkód, których naprawienia żąda się w ramach postępowań karnych toczących się przeciwko skarżącemu.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2016 r. – Janukowycz/Rada

(Sprawa T-245/16)

(2016/C 243/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aleksandr Wiktorowicz Janukowycz (Donieck, Ukraina) (przedstawiciel: T. Beazley, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 z dnia 4 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016 L 60, s. 76), w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2016/311 z dnia 4 marca 2016 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2016 L 60, s. 1), z tego względu, że nie uchylono w nim rozporządzenia nr 208/2014, w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;
- nakazanie Radzie pokrycie kosztów postępowania poniesionych przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący twierdzi, że Rada Unii Europejskiej (zwana dalej „Radą”) przyjęła podważane środki na niewłaściwej podstawie prawnej. Argumenty podniesione w uzasadnieniu powyższego i kolejnych zarzutów są następujące. Podważane środki nie spełniają warunków umożliwiających Radzie oparcie się na art. 29 TUE. Wspomniane środki są niezgodne z wyraźnie powołanymi w decyzji Rady (WPZiB) 2016/318 (wzmocnienie państwa prawa i zapewnienie poszanowania praw człowieka na Ukrainie). W rzeczywistości podważane środki podważają zasadę państwa prawa i prawa człowieka poprzez wspieranie reżimu, który w przeszłości nie szanował ani praw człowieka ani państwa prawa. Rada nie powinna w żadnej mierze polegać na decyzjach ukraińskiego urzędu prokuratora generalnego ani na orzeczeniach ukraińskich sądów, także dlatego, że nie są one ani niezależne ani bezstronne i podlegają ingerencji politycznej ze strony obecnego reżimu na Ukrainie. Zasada domniemania niewinności, do którego skarżący ma prawo, była wielokrotnie łamana przez organy ukraińskie.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący podnosi, że Rada nadużyła władzy. Rzeczywistym celem, do którego Rada zmierza poprzez wprowadzenie w życie podważanych środków, było i jest w istocie zdobycie przychylności obecnego reżimu na Ukrainie oraz zwiększenie wpływu politycznego na ten reżim, co nie stanowi odpowiedniego wykonywania rozpatrywanych uprawnień.

3. Zarzut trzeci, w którym skarżący twierdzi, że Rada nie przedstawiła właściwego i wystarczającego uzasadnienia, a sformułowała jedynie stereotypowe i nieprecyzyjne stwierdzenia.
 4. Zarzut czwarty, w którym skarżący twierdzi, że w rozpatrywanym okresie nie spełniał kryteriów wymaganych do zastosowania wobec niego środków ograniczających. Materiał, na jakim Rada się oparła, nie stanowił wystarczająco rzetelnej podstawy faktycznej, aby objąć skarżącego środkami ograniczającymi.
 5. Zarzut piąty, w którym skarżący podnosi, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie przy objęciu skarżącego podważanymi środkami. Rada nie miała konkretnych, spójnych i zgodnych ze stanem faktycznym dowodów, aby uzasadnić podważane środki, i nie poddała tego ograniczonego materiału dowodowego, jaki posiadała, wystarczająco rygorystycznemu badaniu.
 6. Zarzut szósty, w którym skarżący twierdzi, że zostało naruszone jego prawo do obrony i że został on pozbawiony skutecznej ochrony prawnej. Między innymi Rada nie skonsultowała się w sposób odpowiedni ze skarżącym przed objęciem go środkami ograniczającymi, a skarżącemu nie umożliwiono we właściwy i słuszny sposób skorygowania błędów lub przedstawienia odpowiednich informacji.
 7. Zarzut siódmy, w którym skarżący podnosi, że zostało naruszone jego prawo własności, zagwarantowane w art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
-

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 5 kwietnia 2016 r. – ZZ/EBI

(Sprawa F-19/16)

(2016/C 243/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci A. Senes i L. Payot)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (EBI)

Przedmiot i opis sporu

Dokonanie zwrotu na rzecz skarżącej, wraz z odsetkami, z tytułu utraconych uprawnień emerytalnych, lub ewentualnie, przywrócenie jej z odsetkami uprawnień emerytalnych, które, jak twierdzi, utraciła w systemie krajowym, przy przenoszeniu tych uprawnień do systemu emerytalnego skarżącej.

Żądania strony skarżącej

- Zasądzenie od Europejskiego Banku Inwestycyjnego naprawienia szkody poniesionej przez skarżącą z tytułu utraty uprawnień emerytalnych w kwocie 55 641,17 EUR, z odsetkami należnymi w ustawowej wysokości naliczonymi z mocą wsteczną, jak gdyby przeniesienia dokonano w pełnej wysokości jej uprawnień emerytalnych istniejących w Istituto Nazionale della Previdenza Sociale, w chwili złożenia początkowego wniosku o przeniesienie;
 - Ewentualnie, nakazanie EBI dokonania natychmiastowego zwrotu ZZ z tytułu miesięcy, za które przysługiwała jej emerytura, w kwocie 55 641,17 EUR, z odsetkami należnymi w ustawowej wysokości naliczonymi z mocą wsteczną, jak gdyby przeniesienia dokonano w pełnej wysokości jej uprawnień emerytalnych istniejących w Istituto Nazionale della Previdenza Sociale. W tym przypadku wyliczenia należałoby dokonać na podstawie art. 71.1.1. przepisów EBI dotyczących systemu emerytalnego personelu;
 - zasądzenie od EBI wszelkiego dalszego odszkodowania, jakie Sąd uzna za słuszne;
 - obciążenie EBI kosztami postępowania, szacowanymi na 3 000 EUR.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL